

Čechy krásné,
Čechy mé

Miloslava Rýznarová

Miloslava Rýznarová

**ČECHY KRÁSNÉ,
ČECHY MÉ**

Copyright:

Autor: Miloslava Rýznarová

Vydal: Martin Koláček – E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87976-65-4 (ePub)

978-80-87976-66-1 (mobipocket)

978-80-87976-67-8 (pdf)

OBSAH

Věnování	9
Úvod	10
Teplice – památky a jejich historie...	12
Unikátní Beuronská kaple v Teplicích	17
Vycházka za hradem Doubravka v Teplicích	19
Novoroční výstup na hrad Doubravka	21
Hrad Kyšperk	24
Výlet za tajemnými troskami kostela sv. Prokopa v Krupce	26
Výlet na Komáří Vížku a dál k městečku Krupka...	29
Moldava – srdce Krušných hor	33
Zamlžená obec Mikulov v Krušných horách	36
Skoro jarní vycházka za zajímavostmi v Proboštově u Teplic	39
Kostel sv. Valentina v Novosedlicích – jediný toho jména na Litoměřicku	42
Obec Lahošť	44
Obec Jeníkov na Teplicku	45
Duchcov, Casanovské slavnosti a jiné zajímavosti	47
Za poznáním města Bíliny	52
Bílina – lázně Kyselka	54
Vrch Bořeň u Bíliny	57
Cesta za Salesiovou výšinou do Oseku	59
Tvrz Hradiště	61
Malebná vesnička Světec s krásným zámekem, farou a kostelem sv. Jakuba staršího	63
Mlýnišťský (pekelský) vodopád a zámek Krásné Březno	67
Hrad Blansko	69
Cesta za zámekem ve Velkém Březně	71
Hrad Sukoslav v Kostomlatech nad Milešovkou	72

Hrad Střekov	75
Střekovská vyhlídka	77
Bájná hora Radobýl – hora Karla Hynka Máchy...	78
Zřícenina hradu Ostrý	82
Hrad Kamýk	84
Cesta za hradem Košťálov	87
Hrad Hazmburk	91
Starobylé a malebné městečko Ústěk	94
Výlet nejen do Zubrníc – nejmladšího skanzenu v Čechách	97
Skansen v Přerově nad Labem	99
Z Krušných hor na hrad Hasištejn	101
Výlet ze Staré Boleslavi do lázní Toušeň	104
Stará Boleslav a sv. Václav – patron české země	107
Stadice – historická obec Přemysla Oráče	110
K Dutému kameni z Kunratic u Cvikova přes osadu Drnovec	112
Horní a Dolní zámek v Benešově nad Ploučnicí	115
Hrad – zámek Grabštejn na Liberecku	117
Moje první návštěva hradu Děvína na Liberecku	119
Hrad Děvín na Liberecku – moje druhá návštěva	121
Hrad Děvín v Praze	123
Návštěva hradu Karlštejna	124
Za památkou hradu Kokořína	126
Na Okoř je cesta z Prahy krátká...	128
Návštěva města Děčín...	129
Přehrada Všechlapy	131
Flájská přehrada	133
Zámek Červený hrádek	136
Zámek Jezeří	138
Zámek Libochovice	141

Zámek Ploskovice	143
Cesta za památkami města Zákupy	147
Výlet za zámkem v Zákupích	149
Cesta za zajímavými útvary na severu Čech, okolo Horní Světlé a Mařenic	152
Výlet na Labskou Stráž – Belveder	155
Měl to být výstup na hrad Ronov, ale pak výlet do obce Holany a Stvolínek	157
Za poznáním města Českého Dubu	160
Děčínský Sněžník	164
Hrad Hněvín v Mostě	166
Zajímavostmi města Most	168
Jarní výlet za bledulemi do Pekla u Zahrádek	170
Výlet na Erbenovu vyhlídku a do Bertina údolí	172
Hrad Oparno a Oparenské údolí	174
Výlet do pohádkového lesa přes Dolní Zálezly do Vaňova.	176
Cesta za světovým unikátem – přesunutým gotickým kostelem Nanebevzetí Panny Marie	178
Obora Mstišov a kostel Nanebevzetí Panny Marie v Dubí	180
Trmický zámek	182
Rozhledna Dymník v Rumburku	184
Rozhledna Vlčí hora u Krásné Lípy	186
Výlet k Vaňovskému vodopádu	187
Výlet do ústecké zoologické zahrady	189
Posázavskou stezkou – část vlakem a část pěšky	191
Posázavskou stezkou z Kamenného Přívozu do Týnce nad Sázavou – 2. etapa.	194
Za hradem v Týnci nad Sázavou	197
Pohodová vycházka z Chlomku do Davle a k ostrovu sv. Kiliána	199
Za prohlídkou cisterciáckého kláštera v Oseku	201
Město Osek - výlet za poznáním památek a hradu Rýzmburka	203
Za tajemnem a energií k nedostavěnému klášteru Klarisek v Panenském Týnci	206
Největší český menhir Kamenný pastýř u vesnice Klobuky	209

Výlet na hrad Tolštejn	211
Výšlap z hradu Tolštejna k rozhledně na Jedlové hoře	213
Zbraslav – náš cíl za dalším poznáním krás!	215
Přes Pekelské údolí k Novozámeckému rybníku	217
Cesta za zámek v Nelahozevsi	219
Cesta za expozicí baronky Ulriky von Levetzow do mosteckého muzea	222
Třebívlice a jejich světový ohlas, díky lásce básníka J.W.Goetha k baronce Ulrice von Levetzow.	224
Z Malých Žernosek do Opárenského údolí...	227
Cesta za památkami města Roudnice nad Labem	229
Moje druhá návštěva města Roudnice nad Labem a jejich dalších památek...	233
Za Svatým Václavem a Národní Mší do Staré Boleslavi	237
Cesta za zámek do Mnichova Hradiště	241
Výstup na hrad Bezděz	245
Město Ústí nad Labem a jeho okolí	250
Za dalšími památkami Děčína – Thunskou kaplí a okolo Labe...	253
Další výlet Děčínem za jeho zajímavostmi...	257
První zahřívací jarní vycházka po zimě okolo Teplic...	261
Výlet z Litvínova přes Saleziovu výšinu – Osek až do Oldřichova, ale...?	264
Kladruby u Teplic – socha sv. Jana z Nepomuku a kaple sv. Petra a Pavla	267
Jaro v zámeckém parku v Teplicích	269
Výlet od jezera Barbora do města Hrobu	271
Do Křižanova a Domaslavic za pstruhy, medvědí česnekem a rodným domkem Hany Benešové	274
Výlet Bořislav – Bílka – Bouřňák – Dlouhá louka – rozhledna Vlčí hora	277
Z Malých Žernosek do Opárenského údolí	279
Výlet do Lbína – Pytlíkova a okolo „Tří dubů“ zpět do Teplic	282
Z Bořislavi přes Vrahožily do Rtně nad Bílinou	285
Krupka – město plné památek...	288
Pár slov o Vrchlického ulici v Teplicích	292

Chabařovice kdysi a dnes...	294
Cesta do Rumburku...	298
Z Řehlovic do Habří přes Hliňany a zpět do Řehlovic	304
Zas jednou po letech na hrad Střekov...	308
Od Davle za tvrzí Mrač přes Poříčí nad Sázavou	311
Za zámek Thunů do Jílového u Děčína	315
Vzpomínková cesta do Karlových Varů	319
Zámek v Klášterci nad Ohří a jiné památky	324
Malý výlet za švestkami okolo Chotiměře	328
Zámek Líčkov, galerie malíře Oskara Brázdy a siesta se zámeckou paní...	330
Za hradem Rýzmburk a další památky Oseka	334
Výstup na královnu Českého středohoří – horu Milešovku	337
Zřícenina hradu Pernštejna	341
Poplužní dvůr Schönburg – později tvrz Šumná u Klášterce nad Ohří	343
Zřícenina hradu Šumburk	344

VĚNOVÁNÍ

Tuto knihu věnuji na památku svým dětem, jako vzpomínku na moje výlety přírodou a za různými památkami po naší krásné zemi...

Pepovi, Romanovi a Gabriele

ÚVOD

Milí čtenáři!

Vydejte se spolu se mnou objevovat kouzlo naší krásné země, hledat pozůstatky dávné minulosti, pojd'te se projít českou krajinou, kterou opěvovali naši básníci, brouzdat se travou, zaposlouchat se do bublání potůčku, poslouchat zpěv ptáků, z jara obdivovat různobarevnou zeleň keřů a stromů, mechů a kytiček deroucích se zpod země a na podzim zas barevnost listů. Chodit po cestách a necestách, lézt do vrchů a vdechovat do sebe tu nádhernou atmosféru přírody a krajiny a třeba i potkat někde v remízku srnku, jak vylekaná se peláší schovat...

Rozhlížet se do dále po vrších a kopcích a zkrátka sát všemi póry těla tu nádhru, která okolo nás je. Vždyť v přírodě je tak krásně. Je vidět spousta rybníků, potůčků i řek, jak se vinou krajinou, zvláště když je k tomu ještě vyšperkovaná starými hrady, jejich zříceninami, zámky, kláštery a kostely, kaplemi a různými jinými památkami z dob naší minulosti. Poznávat jejich historii, žít „pomyslným“ životem hradních nebo zámeckých pánů, oddávat se jejich hrám, ale i bojům, snášet různá jejich příkoří, anebo chcete-li, připodobnit si dobu, ve které žili.

Je dobře, že se teď do oprav historických památek věnuje více financí, než tomu bylo dříve, že se znovu restauruje dávné dědictví našich předků, abychom pro naše další pokolení měli co zanechat.

Inspiraci pro svou knížku jsem čerpala během svého pobytu v Teplicích, v ústeckém kraji, kam jsem se přistěhovala před jedenácti lety. Teplice pro mě byly krajinou neznámou, a tak jsem samozřejmě začala napřed poznávat toto město a postupně jeho okolní i vzdálenější místa, se kterými bych Vás ráda při svých výletech seznámila. Přidám k tomu jen letmo trochu historie toho každého místa, které jsem navštívila. Historii navštívených míst zde pro utvoření si celistvého obrázku jen nastiňuji svými slovy, jak jsem ji vyčetla z různé literatury, neboť nejsem ani historik, ani archeolog, který musí znát tyto věci přesně.

A proto Vás o to i prosím, abyste takto na moje vyprávění nahlíželi. Taktéž si myslím, že i pověsti spojené s těmito místy se nemají ničit, ale používat dál, pro zpestření vyprávění a znovu je oživat a je už na každém z Vás, jak si je kdo přebere.

Chtěla bych ještě dodat, že některá místa, o kterých v této knize píš, se mohla změnit od napsání článku, do doby vydání mé knihy tím, že byla rekonstruována a tudíž dnes mohou vypadat trochu jinak, než o nich píš, neboť moje výpravy za nimi se udály během pár let mého pobytu v Teplicích.

Zvu Vás tedy na první výlet do Teplic a pak na další a další...

Výlety jsou voleny dle vzdálenosti, dle roční doby a odpovídajícího počasí, které mě při mých výletech někdy limitovalo. Možná pro někoho dojde k oživení vzpomínek a pro někoho zas k poznání něčeho nového.

Sedněte si tedy do křesla, nebo si lehněte na gauč či do postýlky a pojd'te se mnou pomyslnou procházkou po starých historických místech, v duchu vdechujte vůni okolní krajiny i přírodu protkanou švitořením ptáčků...

K tomu Vám přeji hezkou pohodu!

Miloslava Rýznarová

TEPLICE – PAMÁTKY A JEJICH HISTORIE...

Když jsem se sem nastěhovala zhruba před 11 lety, tak jsem si dala za úkol je dobře poznat. Vzala jsem svého psího kamaráda pudlíka Maxe a začali jsme Teplicemi procházet křížem krážem, jak se mně zamlouvalo. Že to nebyla procházka jenom na pár hodin, to se rozumí, ale ani na pár dní. Každý den, nebo i obden, a taky záleželo na počasí, jsme vyráželi za dalšími a dalšími zajímavostmi tohoto města a věřte mně, že toho tady bylo dost k poznávání. Ani ještě dodnes jsem všechna místa a kouty nepoznala a také to, co jsem viděla v začátcích mého pobytu, se již změnilo. Dostalo to nový kabát, zkrátka vylouplo se to do nové krásy.

Teplice jsou krásné lázeňské město s 50 tisíci obyvateli a provádí se zde léčba pohybového ústrojí. Má plno krásných budov, a to nejen lázeňských. Z lázeňských budov musím uvést v první řadě lázně Císařské, které byly postaveny na místě kdysi bývalého zbořeného mlýna a hostince na Laubeho náměstí, které nese dosud stejný název. Lázně byly pojmenovány podle německého císaře Viléma, který se tu léčil v r. 1878 po atentátu. Tyto lázně v minulosti navštěvovaly významné světové osobnosti, a tak jejich název dával lázním případný punc. Dále tu jsou lázně Kamenné, postavené v novobaročném stylu a k jeho komplexu patří ještě Dům Jirásek. Další lázně jsou lázně Vojenské, za nimiž se nacházejí Nové lázně. Dále je tu komplex budov spadajících pod lázně Beethoven. Nedaleko od lázní Beethoven stojí v parku socha W. A. Mozarta v nadživotní velikosti, která měla pohnutou minulost, byla totiž několikrát přemísťována. Dále tu jsou ještě Hadí lázně, které jsou opuštěné a chátrají. Byly postaveny vůbec jako první zděné lázně v r. 1838 – 1839 v pozdním empíru a je to jedna z mála dochovaných lázeňských budov tohoto druhu. Za nimi v parku se nachází koncertní pavilon, známý pod jménem Šanovská mušle, kde se v létě pořádají koncerty.

Bývaly tu i městské lázně, budova byla velice krásná, v jejím průčelí vyčnívalo ze zdi poprsí boha Neptuna, (tedy podle mé úvahy), ale protože již nebyla v provozu, tak chátrala víc a víc, až byla zbourána. Škoda, chodila jsem několikrát okolo ní a podívovala jsem se jejímu slohu. Je tu ale mnoho dalších památek, které stojí za to, aby se o nich napsalo.

Jednou z nich je Krušnohorské divadlo, jehož součástí je i Dům kultury v Teplicích. První teplické divadlo bylo založeno v polovině 18. století na zámku F. V. Clary Aldringenem, kterému panství Teplice patřilo. Bylo však malé pro lázeňské hosty, a tak se postavilo v polovině 19. století letní divadlo v parku v Trnovanech, které jsou dnes součástí města Teplic. V r. 1871 se rozhodlo, že se na místě dnešního divadla postaví nové. Jeho autorem byl Josef

Zítek, který byl též autorem Národního divadla v Praze a C. Turba. Stejně jako stihl podobný osud Národní divadlo, stihl stejný osud divadlo teplické, vyhořelo v r. 1919. Jednalo se znovu o postavení divadla, o čemž se rozhodovalo 2 roky po požáru. Jeho nová budova byla postavena ve stylu mezi secesí a modernou a její stavba prozrazuje drážďanskou školu. Je snad jedinou divadelní budovou v tomto slohu. V r. 1923 bylo otevřeno kino a v dalším roce malý sál spolu s kavárnou. Samostatné divadlo pak bylo otevřeno 20. 4. 1924. V divadle se uváděl nejširší repertoár, od oper, operet, činoher a také představení pro děti. Po skončení 2. světové války divadlo dost měnilo názvy. Napřed to bylo Divadlo Bratří Čapků, později Krajské krušnohorské divadlo. V r. 1990 se stal zřizovatelem divadla Okresní úřad a od té doby nese název Krušnohorské divadlo.

Bývala tu také kolonáda ve tvaru podkovy, ale už kdysi dávno. Nalezla jsem o ni zmínku ve starých letopisech, ale protože potřebovala zrenovovat a investice by byly nákladné, byla okolo r. 1936 zbourána. Po řadě let pak byla na jejím místě postavena prosklená kolonáda v kovové konstrukci, která se té staré nemůže ani zdaleka rovnat. Nějak mě do těchto míst nezapadá.

Musím také podotknout, že i když lidé žijí v Teplicích, anebo i v jiných městech, prochází okolo některých zajímavých míst nevšímavě a neuvědomují si ani jejich důležitost i historii.

Jednou z takových historických památek je tzv. Seumova kaple, která stojí v nynějších Havlíčkových sadech v Lipové ulici, kde kdysi stával hřbitov, který byl v r. 1864 zrušen. U této kaple má hrob německý básník Johann Gottfried Seume. Zemřel velice mlád, a tak tu byl pochován, jeho hrob tu zůstal a on tu tak spí svůj věčný sen...

Básník měl velice pohnutý život, záhy osiřel a vydal se do světa. Byl chycen verbíři a prodán do armády a po nějaké době propuštěn na kauci. Byl v zajetí, po smrti Kateřiny Veliké odešel z armády a věnoval se literatuře.

Začal pak také cestovat a své zážitky popsal v r. 1802 v knize „Cesta do Syrakus“. Po nějaké době se opět vydal na cesty a tyto nové zážitky zveřejnil v knize „Moje léto 1805“. Mimo to ještě skládal básně a tím se stal evropsky proslulý.

V r 1808 těžce onemocněl. Protože byl ve finanční tísní, požádal ruskou vládu o přiznání penze. Tato žádost se dlouho vlekla, a tak se spisovatel odejel léčit do Teplic, kde bohužel na následky své nemoci zemřel.

Další zajímavou památkou Teplic je Beuronská kaple, která navazuje na gymnazijní budovy a která se v současné době opravuje. Kdysi zde býval klášter boromejek a je nedaleko zámeckého parku.

Další zajímavostí je botanická zahrada, která je jediná v ústeckém kraji. Rozkládá se na úpatí Písečného vrchu a části Šanova. Založena byla v r. 2002, ale nevznikla najednou, neboť její plocha byla již využívána asi 100 let. Pravděpodobně byla založena hrabětem Clary Aldringenem, jehož rodu Teplice patřily. Ve starých stavebních plánech z r. 1904 bylo uvedeno, že tu

kdysi bylo zahradnictví. Původní skleníky, které zahradnictví mělo, se povedlo zrekonstruovat a zpřístupnit jako Botanickou zahradu v r. 1975. V té době byla zahrada pod Technickými službami a ty měly za úkol dodávat zeleň do městských parků. V době oficiálního vzniku zahrada zdědila asi 2000 druhů rostlin, jejichž polovina byla vysazena ve venkovní expozici.

V r. 2002 byla zahrada technicky vybavena a sama si vybudovala svépomocí kancelářské prostory. Také se opravila již zchátralá správní budova zahrady. V r. 2004 se začalo s výstavbou nových expozičních skleníků. R. 2005 byl náramně hektický, neboť kromě výstavby skleníků se opravily i střechy hospodářských budov a kotelny. Hlavní cesta v botanické zahradě byla vydlážděna. Pergolu, která byla již ve špatném stavu, nahradila nová z modřínového dřeva. Je tu krásné posezení k odpočinku po prohlídce zahrady.

Opravy a renovace byly dokončeny a zkolaudovány v prosinci. Zahrada se tak stala členem Unie botanických zahrad ČR. A kandiduje na členství v BGCI (Botanic Gardens Conservation International). Nevím, zda se tak již nestalo při psaní tohoto článku.

V r. 2006 byly uspořádány „Dny otevřených dveří“, aby se dosud nedokončená botanická zahrada představila veřejnosti. Tak měli návštěvníci možnost nahlédnout do nových skleníků. Zahrada se rozkládá na více jak 2 hektarech, z nichž polovinu zabírají skleníky. Otevřena je celoročně mimo pondělí.

A vydáme se za dalšími zajímavými věcmi...

Nad botanickou zahradou je hvězdárna a planetárium a dál od nich pak teplický hrad Doubravka. Hvězdárna není pověřena astronomickým výzkumem, ale je přístupna laické veřejnosti, pro přímé pozorování nebeských těles a objektů. Její důležitou složkou je přímá spolupráce se školami. Mezi botanickou zahradou a hvězdárnou se nachází pomník k uctění zahynulých letců USA, kteří letěli bombardovat chemický závod v Záluží u Mostu. Byla to srážka dvou bombardérů, které se po vzájemné kolizi zřítily přímo do ulic města. Z každého letounu přežili jen dva letci. Dalších 14 letců zahynulo přímo, nebo byli lynčováni a zabiti místními Němci. Bádání o tomto neštěstí není dosud stále uzavřené.

Nad Teplicemi v části Nová Ves, se vypíná velký vodojem, který vznikl v 80 letech. Jeho výška je 62 metrů a kapacitu vody má 15 m³. Tento vodojem je zdaleka viditelný, ať jedete po silnici, nebo vlakem. Když se odněkud vracím a již z dálky ho vidím, tak si říkám, už jsem doma.

Nedaleko něj stojí jako připomínka na zrušení roboty pomník F. Kudliča. Ten stával původně na místě vodojemu, ale jeho stavbou obelisk posunuly o několik metrů dál. Je to čtyřmetrový pískovcový obelisk, který stojí na 150 kamenech ze vsí, v nichž byla zrušena robota. Každý kámen nese jméno vsi, ale postupem doby jsou většinou názvy některých obcí již značně omšelé a málo čitelné. Jsou ale odtud nádherné výhledy na celé Teplice, na část Krušných hor s vévodící Komáří Vížkou a vlevo od ní na kostelík sv. Wolfganga. A když je dobrá viditelnost a není zrovna mlha, tak je vidět i část Českého středohoří

s její královnou horou Milešovkou a opodál horou Kletečnou. Je vidět i krkolomný kamenitý vrch Bořeň u Bíliny.

Ve městě je také několik kostelů. Novorománský kostel sv. Bartoloměje, který je dnes nepřístupný a je dominantou středu Teplic. Jednu dobu z něj byla dokonce upravena restaurace, ale na tomto „svatém“ místě neuspěla. Dále tu je katolický kostel sv. Jana Křtitele, který se nachází na Zámeckém náměstí společně s farou, která je kousek pod ním. Na tomto náměstí jen též morový sloup, jako památka na morovou epidemii, která byla v r. 1713. Teplicím se ale morové neštěstí vyhnulo, a tak dal majitel panství F. K. Clary Aldringen postavit jako poděkování, za ušetření města od morových hrůz sloup z pískovce, jenž vznikl od r. 1718 – 1719 a postaven byl sochařem Matyášem Bernardem Braunem. Toto dílo bylo považováno za jedno z nejlepších děl, co kdy sochař vytvořil. Při této práci mu pomáhal místní kameník M. Baumel. Morový sloup je dominantou Zámeckého náměstí a je vysoký 20 metrů. Na tomto náměstí vedle kostela sv. Jana Křtitele stojí pravoslavný kostel Povýšení sv. Kříže, který byl kdysi katolický a byl využíván pro potřeby rodiny majitelů zámku, na nějž zámek navazuje s přiléhajícím zámeckým parkem.

O zámku se musím také zmínit, neboť je to důležitá část Teplic. V těchto místech, kde stojí zámek, kdysi založila královna Judita Durynská, která byla druhou manželkou Vladislava II. klášter a jejíž pozůstatky se v těchto místech, po archeologickém pátrání našly. Stále to ale není přesně ověřené. Jen si připomeňme dalekou historii...Karlův most stojí na základech Juditina mostu, jenž nesl jméno právě po této královně. Dnes je v místech zaniklého kláštera muzeum.

A ještě jeden kostel se nachází v Teplicích a to v šanovském parku u Kamenných lázní. Je to novogotický kostel sv. Alžběty. Před ním je v parku zajímavá socha koně, jenž leží na hřbetu s vytrčenými nohama do vzduchu. Autora této sochy se mě nepodařilo zjistit.

Nad lázeňským parkem se nachází vrch Letná, ke kterému se můžete dostat buď po schodech poblíž Císařských lázní, nebo jít po cestě vedle restaurace U kozičky. Proč má zrovna restaurace takový název jsem nevypátrala, patrně ji tam kdysi v dávných dobách chovali a dodávala jim mlíčko.

Na vrchu Letná jsou dva zajímavé monumenty. Jeden z nich nese název Škvárovník, nebo se mu také říká Hrádek. Byla to uměle vytvořená zřícenina hradu okolo r. 1800 a sloužila jako restaurace s letní zahradou, kde se scházeli lázeňští hosté k posezení i k tanci. Byla to vyhlášená budova, která získala i velký ohlas v Evropě a v důsledku toho ji navštěvovali významní hosté. Jedním z nich byl i významný básník J. W. Goethe. Je to budova ze spečených kazových cihel, použitých z místních cihelen. První cihly ale na tuto stavbu byly použity z domů, které lehly popelem. Kromě cihel byla použita i porcelánová struska a cihlová škvára. Stavba, ač je to dosud skoro demolice, ale už zastřešená, tak je dosud velice zajímavá a krásná. Slyšela jsem při jedné z mých procházek od jedné paní, která bydlí poblíž, že ji někdo koupil, ale došly mu peníze na další opravu, a tak je oprava této budovy zatím pozastavená. Bylo by krásné ji znovu obnovit a dát do původního stavu. O kousek dál stála zas jiná ruina, která již ruinou není, ale honosnou stavbou. Je opravená a kdysi nesla honosný název

„Stráž císaře Františka Josefa“. Je to krásná budova s rozhlednou, a ač bylo slíbeno veřejnosti, že bude rozhledna zpřístupněna, dosud se tam na rozhlednu vyjít nedá, jen výjimečně. Tuto budovu s rozhlednou vlastní společnost Viamont a.s.

Ještě nemáte málo památek v Teplicích? Je jich tu vskutku dost a dost...

Město Teplice se také může pochlubit slavnými rodáky...

Jedním z nich je Julius Payer. Celým jménem se jmenoval Julius Johannes Ludovicus Payer. Byl to polárník, horolezec, kartograf a malíř. Narodil se 2. září 1841 v Teplicích v empírovém domě s názvem „U jitřenky“. Tehdy byly Teplice jako lázně více světoznámé než dnes a byly na svém vrcholu. Julius Payer šel od malička ve stopách svého otce, který byl důstojníkem rakouské armády a vynikajícím malířem a kartografem. Jeho syn, o němž píše, nastoupil v r. 1852 do kadetní školy v Lobzówě u Krakova a pak přešel na Tereziánskou vojenskou akademii ve vídeňském Novém městě. Svá prvá léta trávil u pěšího pluku, anebo učil zeměpis a dějepis na kadetní škole. Později po převelení k posádce zahájil své alpské výstupy a začal zhotovovat kartografické mapy. Zúčastnil se bitvy u Custozzy a byl vyznamenán a povýšen. Poté byl povolán do Vojenského zeměpisného ústavu, kde pracoval na mapách. Zúčastnil se dvou expedic, kdy se museli pro nepřízeň osudu z druhé expedice vydat pěšky zpět bez lodi. Velkolepý návrat skončil oslavami a audiencí u císaře. Poté se vrátil Julius Payer zpět do Teplic. Po evropských zemích uskutečnil spoustu přednášek, opustil armádu a věnoval se už jen umění. Začal pak studovat malířství v Salzburgu a ve Frankfurtu, kde si našel i ženu. Po skončení studia se přestěhoval do Paříže. Poté po infekci oslepl na jedno oko a se ženou se rozešel. Vrátil se do Vídně a tam založil malířskou školu.

Z obrazů, které namaloval, je nejznámější obraz „Nikdy zpět!“. Obraz má rozměry 4 x 5,5 m. Poté vážně onemocněl, měl mrtvici, po níž ochrnul a zemřel 4. září 1915. Byl pohřben ve Vídni.

Tolik k teplickému světoznámému rodáku.

Ještě stojí za zmínku, že je tu krásně opravený židovský hřbitov, sousedící s městským hřbitovem, jehož rekonstrukce byla slavnostně dokončena v r. 2010 za přítomnosti rabína Efraima Sidona a izraelského velvyslance Jaakova Leviho. Stávala tu kdysi v Teplicích, ale na jiném místě než je hřbitov, vznosná synagoga, ale ta ve válečných dobách vzala za své.

A tak si myslím, že jsem toho o Teplicích napsala dost. Zkrátka Teplice jsem si zamilovala, proto jsem toho tolik o nich napsala a neustále i po tolika letech žítí, mám zde co obdivovat.

UNIKÁTNÍ BEURONSKÁ KAPLE V TEPLICÍCH

Hodně lidí projde okolo budovy gymnázia v Teplicích k nákupnímu středisku Billa, aniž by si všimli, že jdou okolo kaple a to ne ledajaké...

Když jsem se nastěhovala do Teplic, tak jsem chodila nakupovat do Billy, a tak jsem si všimla kříže na vrcholu vedlejší budovy, ale ač jsem se leckoho ptala, co tam je, nikdo mě na to neuměl odpovědět. Budova byla zašlá, na pohled nebyl už vábná, ani kapli nepřipomínala, dveře byly zamčeny na visací zámek, a tak to dělalo dojem spíše skladiště. Navazovala na budovu gymnázia a já, protože mám ráda historii, tak mě to nedalo pokoj, až jsem jednou viděla otevřené dveře a zvědavě nakoukla co to tam je. A tak jsem se dočkala...

Probíhala tam zrovna výstava prací žáků gymnázia a dobrovolné vstupné mělo být použito k opravě kaple, která se tu kdysi nacházela a která byla pod jejich patronátem. Kaple skrývá beuronské umění a jak jinak, než že jeho původ pochází z německého městečka Beuron, kde žili benediktíni od r. 1863. Zakladatel beuronské školy byl Peterens (1832 – 1928), jenž se vracel do období staré Byzance, Egypta a Řecka a používal jako vzor tzv. rovnostranný trojúhelník. Touto zvláštní metodou a při dodržování tohoto geometrického vzorce, by měl k věřícím prý více promlouvat sám Bůh.

Beuronské umění, které zdobí kapli, není jen v Teplicích, lze jej také vidět v klášteře Emauzy v Praze 2, v kostele sv. Gabriela v Praze 5, v kostele sv. Rodiny v Praze 6, dále pak v Růženeckém kostele v Č. Budějovicích, v Marianum v Opavě, v kapli sv. J. Nepomuckého v Hradci Králové a v kostele Všech svatých v Třeběšicích u Divišova.(www.onlinecars.cz)

A něco historie...

V r. 1865 v areálu teplického gymnázia se zbudoval klášter milosrdných sester Karla Boromejského. V letech 1888 – 1889 tuto kapli vymalovali mniši tzv. beuronské školy. V r. 1950 tu ještě bylo 7 řádových sester a v r. 1952, kdy byly zrušeny kláštery, byly sestry z Teplic deportovány do různých míst. Po zrušení kláštera kaple upadla v zapomnění a v socialistickém období se škola využívala jako ubytovna pro řecké děti, pro různou potřebu skladování a tím došlo k její velké devastaci.

K záchraně kaple došlo založením občanského sdružení r. 2006 „Pro arte beuronensis“ (Společnost pro obnovu kaple gymnázia Teplice). Je to sdružení současných studentů gymnázia pedagogů a odborníků pro památkovou péči a také mnoha dalších občanů Teplic, kterým není budoucnost kaple lhostejná. Je až s podivem, jak se žáci gymnázia snaží tuto nádhernou památku zachovat, jak svépomocí a nepatrným výdělkem za občasných výstav, které se zde

pořádají, přispívají k obnově a záchraně této kaple. Bude to stát hodně času, hodně velkého úsilí a také nemálo peněz, aby se kaple zaskvěla ve své původní kráse. Je veliká škoda, že kaple není prohlášena kulturní památkou, to celou opravu této kaple velice komplikuje a ztěžuje.

Provádí se postupně restaurace výmalby, k čemuž je potřeba lešení a to si studenti vyrobili sami s pomocí dřeva a lan. V letáčku o Společnosti „Pro arte beuronensis“, který jsem dostala v kapli, píše, kolik času strávili výrobou tohoto lešení, kolik dřeva spotřebovali na jeho výrobu (7 tun) a kolik km lana (6 km) spotřebovali na svazování tohoto lešení. Na stavbě lešení se vystřídalo 40 lidí, členové PAB, studenti gymnázia, skauti z Teplic i z Prahy a jiní a jiní...A tak je jen třeba popřát hodně vytrvalosti i síly k další práci na renovaci této kaple a také více peněz...

A také, aby zde bylo více výstav, které svým dobrovolným vstupným přispěje na opravy finanční částkou, kterou by bylo nutno dost navýšit, aby se oprava netáhla dlouhá léta...

VYCHÁZKA ZA HRADEM DOUBRAVKA V TEPLICÍCH

Byl krásný den, nechtěla jsem sedět doma, a tak jsem se vydala podívat se na hrad Doubravka. Jela jsem trolejí, ta mě zavezla nedaleko hradu na konečnou zastávku, a zbytek jsem už musela vyšlapat. Jak taky jinak, to by tam leda musela jezdit lanovka a ta se zatím udělala jen v Ústí nad Labem na Větruši a určitě nehrozí, že by vedla lanovka i sem, na hrad Doubravku, který se malebně vypíná nad Teplicemi, i když vzhledem k lázeňským hostům by se to jistě vyplatilo.

Ráno bylo úplné mlíko, tak hustá mlha ale dává vždycky tušit krásnému dni. A tak jsem se dopoledne zabývala něčím jiným a okolo 11 hodiny jsem si připravila pár věcí do batohu a vyrazila jsem na stanici trolejbusu zjistit, kam mě aspoň kus cesty trolej dopraví...

Dopravila mě na konečnou zastávku pod vrchol hradu a já se na něj vydala. Na vrchol vedou dvě cesty, jedna je turistická a další asfaltová, kterou se dá vyjet autem až úplně nahoru ke hradu. Já jsem se vydala po této silnici, protože po té turistické bylo vidět někde mokro, bláto, a tak jsem volila tu lepší cestu, i když delší, ale jistější, abych někde neuklouzla a nerozplácla se jak dlouhá, tak široká. Ptáčkové mě zpívali na cestu, a tak jsem si maně připomněla písničku z pohádky, kterou zpíval Ladislav Pešek – „Já s písničkou jdu jako ptáček, tralálálálá..., ptáčku vyleť až nad obláček tralálátralálálá“ a v duchu mě tento herec, kterého jsem moc milovala, doprovázel. Sluníčko mě prosvěcovalo silnici, nikdo nešel, jen já, a tak jsem koukala, abych tam byla brzo. No, kopec je kopec, ono to tak rychle nejde, jak jsem si představovala, tak jsem chvílemi odpočívala a dávala hlavně oddech mému kříži, který mě potvora zlobí už delší dobu. Měla jsem si vzít trekkingové hole, které mě koupil syn s tím, že budeme spolu zdolávat Milešovku, ale ty jsem nechala bohužel doma.

Mlha se stále držela, sice už ne taková jako ráno, ale do okolí tolik moc vidět nebylo, jak jsem tak mýjela místy průhledy, škoda. No, aspoň, že neprší a není bouřka, jako byla před pár dny, to bych nikam nešla.

Předjelo mě auto, asi někdo z radiostanice, která navrchu v jedné budově hradu sídlí.

Já jsem stále pokračovala dál, už jsem toho měla docela dost, ale viděla jsem, že už budu u cíle své cesty, tak jsem si ještě jednou odpočinula a vyšlápla k areálu hradu. Taky jsem se ohlížela stále okolo sebe, co jestli mě nepronásleduje čarodějnice, která tady někde podle pověsti sídlí? Bývalo tu kdysi pohanské obětiště, ale později se tu měla usídlit mocná čarodějnice. Ale pověstí je

několik, a tak jsem si řekla, že raději na to nebudu myslet a přidala jsem do kroku...

Už jsem tu byla několikrát, ale vždycky je to nový zážitek. Došla jsem na nádvoří hradu, kdy mě „uhodily“ do očí znaky měst na rohu jedné z budov.

Hrad byl postaven ve stylu gotiky v 15. století Janem Ilburkem z Vřesovic. Na přelomu 16. a 17. století jej rod Vchynských přestavěl na pevnost. Hrad prodělal i třicetiletou válku. Později byl přestavěn na restauraci s vyhlídkou, ale bohužel, ta sloužila jen chvíli. Část hradu je přístupná jen občas při různých zvláštních příležitostech a také část budovy mají pronajatou místní radioamatéři, jak jsem se již dříve zmínila.

A jedna zvláštnost...

Každý rok se tu pořádá novoroční výstup, což je sice obtížnější, když je pořádná nadílka sněhu, ale je to fajn. Setkáváme se tu s druhými turisty, vypijeme horký čajíček, sníme trochu cukroví, poklábosíme spolu, porozhlédneme se po krajině, pakliže je dobrá viditelnost, dostaneme diplom, že jsme hrad zdolali a jdeme zase domů.

Ale musím se zmínit o dnešku... Když je příznivé počasí a je nádherná viditelnost, tak je odtud vidět široko daleko. Ale to se mě dnes nesplnilo, škoda! Ale i tak výlet stál za to a jsem ráda, že jsem neseseděla doma. Pokoukala jsem se všude do krajiny, nafotila, co se zalíbilo mému objektivu a mým očím, trochu se osvěžila pitím a vydala jsem se na zpáteční cestu. Bylo vidět, že jsem si s výstupem na hrad pospíšila, potkávala jsem při zpátečně cestě dolů zas turisty, kteří na hrad teprve stoupali.

Měla jsem štěstí, jen jsem došla na zastávku autobusu, tak se mě bus objevil v zatáčce. Já do něj nastoupila a jela skoro až domů. Prožila jsem krásný den!

NOVOROČNÍ VÝSTUP NA HRAD DOUBRAVKA

Nejenom že jsem už o hradu Doubravka napsala a na kterém jsem již byla několikrát, ale protože se tu každoročně koná novoroční výstup, tak se ještě zmíním o tomto výletu. Hrad Doubravka se vypíná nad Teplicemi, a jak jsem se již zmínila v minulém článku, dělá se tu každý rok 1. ledna novoroční výstup, který pořádá turistický klub Lokomotiva.

Přijela mě na vánoční svátky vnučka a tak, abych jí trochu okořenila prázdniny, tak jsme vyrazily spolu na Doubravku. Ale moc se jí to nelíbilo, spíš si myslím, že byla otrávená. Zajedno není zvyklá chodit na túry a pak, kamarádky tady neměla a co dělat okolo paneláku? A se mnou pro ni asi nebyla zábava žádná, i když jsem se snažila... Zkrátka děti potřebují zase děti, a tak se nudila. No ale sedět doma jsem nechtěla, a tak jsme se vydaly spolu na výšlap. Kousek jsme popojely trolejí, ta nás ale „vyhodila“ o jednu stanici dřív, než jsem předpokládala, ale už to nebylo tak daleko.

Dorazily jsme pod Doubravku, kde se už začínali scházet turisté. Každý čekal toho svého známého, ale my jsme se vydaly spolu k hradu nahoru samy. Prošly jsme zbytky hradní brány a já doufala, že se s mojí turistickou partou, se kterou chodím na výlety, během výstupu někde nahoře setkám.

Napadlo trochu sněhu, taky přimrzlo, a protože jsem si již vyrobila dříve při uklouznutí v zimě nějakou tu zlomeninu, tak jsem se trochu bála, aby se to neopakovalo a šla jsem opatrně. Naštěstí vše dopadlo dobře. Účast byla veliká, kolik jich ale bylo ve skutečnosti ani nevím. Šlapali mrňaví caparti, větší děti, mládež, střední generace, ale i důchodci, zkrátka to byl mix. I psí doprovod se nenechal zahanbit a pobíhal okolo nás se svými páníčky, Já toho svého nechala radši doma. Zajedno, aby ho nezábly packy, na což byl choulostivý, když byl delší dobu v zimě venku a za druhé, abych s ním opravdu neupadla, protože neumí chodit pomalu. Pejsci, co běhali okolo nás, asi čekali, že jim někdo něco hodí na zub. Dočkali se a i my ostatní. Nám sice nikdo nic nehodil jako psovi, ale pěkně podal. A sice po výstupu na hrad dobrý horký čajíček, rum v něm sice nebyl, ale i tak zahřál a i cukrovíčko. Však byly Vánoční svátky, tak se napeklo a někdo donesl něco nahoru k zakousnutí. Kdo měl chuť, tak se posilnil, horkým čajem se zahřál a zábava a povídání nebralo konce. Jak postupně docházeli na vrch hradu další turisté, tak bylo veselo, každý se s někým vítal, jako kdyby se neviděli snad několik let. Zkrátka je to po každé fajn. A abych nezapomněla, dostali jsme též diplomy ke zdolání novoročního výstupu na Doubravku.

No a jinak jsme se porozhlédli po hradě, pokoukali do krajiny, výhled byl jak na město Teplice, tak na Krušné hory, které lemovaly široko daleko obzor

z jedné strany a z druhé strany se zase ukazovaly sopečné vyhaslé kopce Středohoří s nejvyšší horou Milešovkou v oparu. Mraky se honily, ale byl leden, tak co bychom chtěli? Hlavně, že nebyla fujavice, nepadal sníh, ani mrznoucí déšť, o trakařích ani nemluvě. Den se na výlet zkrátka vydařil. A při zpáteční cestě z hradu jsem postupně potkávala ty své turistické přátele, se kterými chodím na výlety. Teprve šlapali nahoru a na nás už pod hradem čekala trolej a doma jsme byly s vnučkou coby dup a kamenem dohodil.

Taky bych měla napsat trochu historie o hradu.

Podle pověstí prý stál na místě zdejšího hradu kdysi pohanský chrám starých Slovanů a později klášter. Ale to byla jen pověst. Co bylo vlastně pravdou, dnes už nikdo neví. Ale pověsti jsou hezké a měly by se přenášet z generace na generaci, aby nezanikly.

Hrad postavil r. 1478 Jan Illburg z Vřesovic ve stylu gotiky. Má velmi bohatou historii. Bylo by to sáhodlouhé povídání. Jen se zmíním, že potomci Jana Illburga pro velké finanční potíže přenechali hrad hlavnímu věřiteli Vilému z Rožmberka, který dal převést na Krumlov mnoho důležitých listin ohledně hradu. Císař Josef II, který chtěl získat nedaleký hrad Kyšperk, požádal o výměnu za Doubravku. Po výměně se odvezl veškerý nábytek a ještě nějaké zařízení na Kyšperk. Vilém Vchynský, který se stal majitelem panství na rozhraní 16. a 17. století, nechal hrad přestavět na pevnost a také jej vyzbrojil. V teplickém muzeu je část děla, jako doklad z tehdejší doby. Ale protože se postavil později proti císaři, byl mu majetek odebrán a císař jej věnoval polnímu maršálkovi Janu z Aldringenu. Mimochodem Vilém Vchynský a Valdštejn byli zavražděni v Chebu r. 1634. O hrad probíhaly urputné boje v 30leté válce a nový majitel Maxmilián Aldringen, aby zabránil dalšímu obléhání, nechal spálit věže a zbourat část opevnění. V r. 1655 byly zbořeny další části hradu a ten poté zůstal již v troskách. V 19. století byl postaven za původními hradbami hostinec a dostavena západní věž hradu. Ta sloužila jako rozhledna.

Od r. 1966 patřil hrad Svazarmu, který udělal rekonstrukci, ale v dnešní době je bohužel hrad prázdný a opuštěný. Škoda! Zdejší lázeňští hosté na hrad rádi chodí procházkou, a kdyby tam byla restaurace, tak by si tam jistě od jara do podzimu rádi poseděli a hlavně, bylo by to ještě větší táhlo! A to nejen pro ně, ale i pro místní obyvatele. Ale v zimě by vycházka na tato místa byla minimální a to je pro podnikání špatné.

Hrad doprovází mnoho pověstí... Jedna z nich je, že v útrobách hory čekají rytíři, až bude naši zemi nejhůře, tak přijdou na pomoc. Ale o kterém kopci, nebo vrchu se toto nepíše? Nejznámější je Blaník. Takže tohle mě moc nebere!

Lepší je pověst o čarodějnici, která tady sídlila a začala vyhánět z lesů okolo hradu všechny, kdo se tam ocitli, dokonce i zvěř. Až jednou rytíř, který tam zabloudil, se s milou čarodějnicí utkal, ale nezalekl se jí. Plivala na něj jedovaté sliny, po kterých dodnes zůstaly v kamenech otvory. Rytíř ji ale přemohl a shodil ji ze skály. Na jednom kameni jsou dosud vytlačené její drápy, jak se držela vši silou, ale neudržela, spadla dolů a bylo po ní. Žádná její kouzla ji nepomohla. Je to veliký balvan z křemence a nazývá se kámen čarodějky Vely.

Nachází se na severním úpatí kopce. Ale kdoví, zda její duch dosud hrad neobchází?

Taky se tu zjevoval okolo první brány po zuby ozbrojený jezdec. No řeknu Vám, toho bych nechtěla potkat! Drkotala bych zuby dodnes!

Hrad Doubravka má ještě další pověst! Vypráví o knězi, který žil se svojí dcerou Doubravkou, která jednoho dne tak bláznivě tancovala na hradbách, že ztratila rovnováhu a zřítíla se dolů. Na kameni, na kterém stála, jsou vytlačena její chodidla. Já jsem se po kameni pídila, ale nic jsem neobjevila. Tak je to asi jen skutečně pověst. Protože kdyby to byla pravda, tak bych ten kámen určitě našla!

A taky tu má být tajná chodba, která vede až na hrad Kyšperk. Tomu bych ale věřila, neboť jsem o tom již mnohokrát četla v různé literatuře, že tyto hrady byly propojeny a dokonce i vedly chodby pod kostelem sv. Prokopa v Krupce. Že na Kyšperku chodba je, mohu potvrdit, neboť jsem na hradě byla a chodbu viděla, i když byla již po pár metrech zasypána. Takže tohle je určitě pravda a ne výmysl!

Tak to je tak všechno, co jsem chtěla povyprávět, co se týká hradu Doubravka.

Nechtěli byste se sem podívat? Co kdybyste se tady střetli s rytířem v brnění? Jistě by Vás to moc překvapilo! Někdo má tajemno velice rád...

HRAD KYŠPERK

Máte rádi tajemno a taky historii? Rádi se procházíte zříceninami hradů a sníte o zašlé slávě? Pojd'te se mnou navštívit zříceninu hradu Kyšperk, o kterém jsem se zmiňovala, že k němu vedou chodby z hradu Doubravka.

Hrad Kyšperk, dříve nazývané též Geiersberg, česky Supí hora, leží v ústeckém kraji, kousek od Teplic nad Bohosudovem, který je součástí Krupky a která leží v kopcích nad Teplicemi v Krušnohoří. Dívám se na ni při dobré viditelnosti i z okna. Hrad Kyšperk byl založen asi r. 1319 z pověření Jana Lucemburského Otou z Bergova. Byl to strážní hrad, který střežil obchodní stezku přes Krušné hory, tzv. Srbskou cestu. Dlouhá léta byl v držení pražských biskupů. Okolí hradu se stalo dějištěm vítězství husitských vojsk pod vedením Prokopa Holého, kdy zde bylo pobito 300 urozených lužických a saských bojovníků. Další osudy hradu jsou spojeny s husitským hejtmanem Jakoubkem z Vřesovic. Vřesovci o hrad pečovali do začátku 16. století, kdy jej prodali Janu Glacovi, který sídlil nedaleko na tvrzi ve Starém Dvoře u Krupky, kde už je jen malé torzo. Musí se tam jít na jaře, kdy teprve začíná země rašit, protože později je již skoro neviditelná pro vzrostlé náletové keře. V r. 1526 hrad Kyšperk vyhořel, a nový majitel neměl chuti ani prostředků znovu hrad vybudovat. A tím také skončily dějiny hradu.

Zachovaly se zbytky jádra s věží, obvodové hradby a část obytné věže na předhradí. Byl to značně rozsáhlý hrad tvořený trojdílnou dispozicí. V jedné zachovalejší části se můžete podívat do zbytků sklepních prostor - podzemí hradu, která patří k největším zajímavostem hradu. Dá se vstoupit do dvou sklepních místností, stavěné z lomového kamene, spojené krátkou chodbičkou. Nebo také můžete vyjít na vyhlídku skály. Jedna část zbylého zdiva hradu připomíná při trošce fantazie ovečku. Další zajímavost je z kmene stromu vyobrazená příšera, snad má znázorňovat dřívější běs hradu, částečně je to výtvar přírody, ale lidská ruka tomu trochu napomohla.

Hrad Kyšperk má taky, jako skoro každý hrad svoji pověst...

Každých 100 let se na hradě objeví přízraky šesti zakletých starců, čekajících na své vysvobození. Při té příležitosti se také hrad zjeví ve své bývalé slávě a lesku. Každý stařec sedí v samostatné komnatě u krbu a v sedmém sále sedí dva starci hostitelé. Jeden z nich je oděn do šarlatového pláště a druhý je v bílém rouchu s krvavou skvrnou na prsou. Kdo by je chtěl vysvobodit, musí obřadným způsobem poděkovat za pohostinství. Dosud se tak nestalo, a tak se oba starci změň v černé supy, odtud název Supí hora, a vyletí oknem hradu a ten se s velkým rachotem změň v současné ruiny.

Neměl byste někdo chuť je už konečně vysvobodit?

K hradu se dostanete od vlakové zastávky z Krupky asi 2 km po modré turistické značce. Zřícenina je volně přístupná. Také na Komáří Vížku, vrcholný bod nad Krupkou, odkud jsou nádherné výhledy, to není daleko, cca 5 km. My jsme se vydali úplně obráceným směrem, ne po turistické značce, ale prudkým kopcem nahoru, neboť jsme sešli z té správné cesty. Při prudkém stoupání bylo krásně vidět na Bohosudov. Vystoupali jsme doslova s vyplazeným jazykem, což by také mohl doložit náš psí průvodce, který mě pomáhal na vodítku tento prudký vzestup zdolat.

Výlet to byl krásný i přes obtíže, které jsme museli naší vinou zdolávat při sejítí ze správného směru. Kdo má rád historii a památky a dostane se poblíže těchto míst, určitě navštivte tento hrad a nebudete zklamáni!

VÝLET ZA TAJEMNÝMI TROSKAMI KOSTELA SV. PROKOPA V KRUPCE

Už dávno jsem se vypravovala k troskám kostela sv. Prokopa, který se nachází na okraji města Krupky, abych si ho blíže prohlédla. Jela jsem okolo něj několikrát busem, ale nikde poblíž kostela zastávka není, tudíž jsem vystoupit nemohla. Majitel auta nejsem a známé obtěžovat nechci.

Kostel se nachází u křižovatky silnic do Krupky a Bohosudova a tzv. pěšák se k němu musí vydat silnicí, kterou lemují stromy a luka dost vzdálené od zastávky, kde frčí jedno auto za druhým, ať za vámi, nebo v protisměru.

Kostel je na osamělém prostranství, je bez krovů a bez střechy, zůstalo jen obvodové zdivo kromě štítů. Kostel byl dozděn do původní výše a zakonzervován. Místo oken jsou mříže. Okolo kostela je pozemek, kde stával kdysi hřbitov a naproti němu je památník obětem pochodu smrti z r. 1945.

Něco z jeho historie...

Když končila válka, byla to na jednu stranu radostná událost, ale na druhou zas na to dopláceli vězni, které němci deportovali z koncentračních táborů. Vězni byli dopravováni buď po železnici, anebo museli jít pěšky bez vody a jídla, což se stalo i 24. dubna 1945 v Bohosudově. Vězni byli cestou nuceni vykoupat se v nedalekých tůňkách. Někteří již nemohli vydržet neúnosnou žízeň, a tak se napili špinavé vody a doplatili na to. Zemřelo tam celkem 313 vězňů na zápal plic nebo na tyfus. Jejich těla byla naházena do opuštěného dolu Elbe kousek od trati. Po ukončení války byla těla exhumována a řádně pohřbena v rakvích na tehdy stávajícím hřbitově vedle kostela sv. Prokopa. Tito vězni byli všemožných národností, české, ruské, italské, francouzské ale i německé. Jejich jména zůstala neznámá. Vlaku se zbývajících vězňů, kteří neměli zdravotní potíže, pokračoval pak dál na Plzeň - Žihle, kde se zbytek vězňů dočkal vysvobození. To by tak bylo k památníku obětem naproti kostelu sv. Prokopa.

V místech, kde je dnes silnice na Krupku vedle kostela a památníku obětem smrti, stávala kdysi tvrz, která patřila k hradu v Krupce. Nyní po ní již nejsou žádné památky.

Trosky kostela sv. Prokopa jsou nejstarším hornickým kostelem, který byl založen v době prvotního osídlení havířské osady Kirchlice u Liščího potoka. Písemně je zmiňován již v r. 1331. Za třicetileté války byl pobořen. Svoji konečnou podobu získal v r. 1676, kdy byl kompletně přestavěn. V r. 1891

přestal kostel sloužit veřejnosti, neboť byl poddolován a také se o něm vypráví pověst a to je to tajemno, o kterém jsem psala v nadpise...

Co se stalo?

Jedna paní z oné vsi chtěla jít na jitřní mši, a tak si nařídila budíka, aby se ráno včas probudila. Budíka ale během noci shodila. Když se probudila, nevěděla kolik je hodin. Venku ale viděla už světlo, a tak si myslela, že je ráno. Vstala, oblékla se a šla do kostela. V kostele bylo plno lidí, sedla si do poslední lavice a začala se modlit. Po modlitbě se rozhlížela a viděla, že to jsou lidé oblečení do roztodivných krojů a pak viděla pár lidí, které znala, ale v tom si uvědomila, že jsou již dávno mrtví. Obestřela ji hrůza, byla to půlnoční mše. Tělem jí projel strach, sevřelo se jí hrdlo, vstala a pospíchala rychle z kostela ven. Ale za ní se rychle zvedali lidé a vydali se za ní z kostela, natahovali po ní ruce, chytali ji za rukávy, tahali z ní kabát, který rychle vysvlékla a hodila jim jej. Ale to už se dostala za bránu hřbitova a tam za ní již nemohli. Vyšla na ulici a pospíchala hrůzou bez sebe domů. Ráno vyprávěla svůj zážitek známým, ale ti ji nevěřili a šli se podívat na hřbitov. Když uviděli její na kusy roztrhaný kabát, poházený po hrobech, teprve ji uvěřili. Žena svůj hrůzný zážitek nepřechkala a do druhého dne zemřela. Od té doby se lidé báli chodit do kostela, přestaly se sloužit mše a kostel začal chátrat.

Toliko pověst, no, není to hrůzostrašné?

I mě obestřel takový zvláštní pocit, když jsem slyšela toto vyprávět a jak jsem kostel pak viděla a okolo něj několikrát projížděla, hledala jsem očima stopy kdysi dávného dění a v duchu jsem prožívala zážitky oné paní. Předsevzala jsem si, že se k němu musím vypravit a pořádně si ho prohlédnout. Ale přiznám se, vůbec se mně do toho nechtělo. V jádru jsem docela strašpytel a opuštěná místa ve mně vzbuzují někdy i panickou hrůzu. Asi mám zřejmě z takových míst fobii, či co...A tak, ač jsem se tam chtěla už dávno podívat, stále jsem to odkládala a nechtělo se mě tam vůbec jet. Mé „já“, se tomu nějak podvědomě bránilo. Ale nakonec jsem si dodala odvalu, vynadala jsem sama sobě a vydala se tam.

Můj první pokus ztroskotal na špatných bateriích ve fotoaparátu a náhradní jsem si v té cestovní euforii za tajemným kostelem zapomněla vzít. A tak jsem se proklínala, že jsem na to nemyslela a nevzala si rezervní, což normálně dělám.

Měla jsem zlost, že tuto cestu musím absolvovat znovu. Místo, kde stál kostel, na mě působilo tajuplně, záhadně, jakoby kostel vydával ze sebe poznatky kdysi dávného dění. V duchu jsem se bála a viděla se už daleko odtud, asi taky proto, že stál, i když u silnice, ale sám samotinký a okolo jen luka a pole...

Také se mluví o tom, že pod kostelem se nacházejí chodby, anebo spleť chodebných štol, vedoucích z míst zvané pátá šachta.

Zkrátka toto místo a nejen to, ale i celé Krupsko, jako je hrad Rosenberg, nebo hrad Kyšperk, i tento kostel je místem stvořený pro různé historiky o záhadných osobách, o permonících a strašidlech.

Ale ještě něco dodám k historii kostela...

V r. 1939 kostel vyhořel a z jeho vnitřního zařízení se nic nedochovalo. Po obou stranách kdysi hřbitovní brány se nacházely sochy sv. Petra a Pavla. Ty byly později přemístěny do kostelíka sv. Anny na Libušíně v Krupce.

A tím již končím mé vyprávění o záhadných troskách kostela sv. Prokopa v Krupce. Bojíte se v duchu? Naskakuje Vám husí kůže? Tak to zkuste a vydejte se tam taky...

Mimo jiné, říká se tam Na Prokopce.

VÝLET NA KOMÁŘÍ VÍŽKU A DÁL K MĚSTEČKU KRUPKA...

Zvu vás na další výlet po Krušných horách. Je to nedaleko hradu Kyšperk, na který jsem Vás už zavedla. Tentokrát se vypravíme na Komáří Vížku, na kterou se lehce dostaneme místní dopravou z Teplic. Já se na ni dívám z okna bytu, kdy vidím v dálce její vrchol a také i kostelík sv. Wolfganga, o čemž jsem se již v jednom článku zmiňovala.

Jela jsem s kamarádkou, vystoupily jsme z autobusu, a protože jsme byly na vrcholu, měly jsme před sebou nádherný výhled na Krušné hory, dále na Středohoří s vévodící Milešovkou, vedlejší vrch Kletečnou, na teplický hrad Doubravku a okolí, ale vše bohužel v oparu. Vždycky je to sázka do loterie, když se někam vydáváme, jaká bude viditelnost.

Ale pokračovaly jsme dál. Kousek od zastávky autobusu je kostelík sv. Wolfganga, který pochází z r. 1692 – 1700 a za ním je starý, docela velký, již nepoužívaný hřbitov. Na jednom hrobě jsme viděly bílé pivoňky, jenom jediné květy, co byly na hřbitově, a tak jsem si pomyslela, že tu kvetou pro všechny, co tu spí dávno svůj věčný sen...

Pokračovaly jsme dál, k restauraci Komáří Vížka, kdysi zde byla i vyhlídka, ale ta je už uzavřená. Odtud vede lanová dráha do města Krupky, které má zhruba okolo 13. tisíc obyvatel. Město Krupka zahrnuje v sobě původně samostatné obce a osady Vrchoslav, Bohosudov, Maršov, Unčín, Soběchleby, Nové Modlany, Habartice, Mohelnici a Horní Krupku.

My jsme se vydaly do údolí Horní Krupky.

Musím se také zmínit, že v Krupce je stará štola Starý Martin a lze si ji prohlédnout.

Kdysi v dávné historii byla Krupka velmi bohatým důlním revírem v těžbě cínu a rudy. Těžba cínu zde byla jediná v celé Evropě. Do konce 18. století tady probíhala těžba žíly jménem Lukáš. Jako připomínka na dolování cínu, je tu památník, naložený vozík s horninou. Pokračovaly jsme dál lesem, do očí nám zasvítila různobarevná zeleň stromů, coby balzám pro oči.

Takovéhle barvičky, to je krása, to umí vykouzlit jenom příroda.

A sestoupily jsme do úbočí. Vzadu se nám naposledy nabízel pohled na vrchol Komáří Vížky a vlevo byla ještě vidět věžička kostelíka sv. Wolfganga.

Nořily jsme se do hloubi lesů a v objetí jehličnanů na nás vykoukla skvostná chaloupka, jako smaragd, zasazený v okolní zeleni. Nádhera! Oči mě neustále

přítahovala. Pokračovaly jsme dál a narazily na tramskou osadu Elltorro se sruby, tábořištěm, ale i vzpomínkovým tablem na zemřelé členy. Velice dojemné, bylo vidět, že nezapomínají na své kamarády, kteří již s nimi přestali chodit na vandr a brázdí už nebeskou báň...

Zavřely jsme pomyslné dveře za tramskou osadou a zamířily do Krupky. Dostaly jsme se Husitskou ulicí na podlouhlé náměstí, napravo s budovou městského muzea, kterou níže dominují hradby hradu Krupka. Vzadu na obzoru se zobrazoval vrchol středohoří - Milešovka.

Budova muzea byla původně renesanční, byla přestavěna v 18. a 19. století. Za zmínku stojí renesanční dům č. 23 a gotický dům č. 24. Další památkou je zvonice z I. poloviny 15. století, která stojí při kostele Nanebevzetí Panny Marie, který byl postaven r. 1479 - 1488. Zvonice byla přestavěna r. 1600. Dále je tu hřbitovní kostel sv. Anny z r. 1516, který je součástí památkové zóny. Nachází se v malebné čtvrti Libušín. Prý podle pověsti tuto část milovala kněžna Libuše, proto název Libušín. Tento kostel zdobí vstupní renesanční brána z r. 1615 s tepanou mříží z r. 1619, ale o něm se zmíním ještě později.

Za zmínku stojí navštívit zdejší muzeum, které je ve třech podlažích. Obsahuje přírodu severozápadních Čech, minerály z okolí Krupky a Cínovce, zvířenu severozápadních Čech, expozici realistických jedlých a nejedlých hub, také historii hasičů, atd. Je toho tu hodně, co jistě každého zaujme...

Město Krupka je také výchozím bodem celé řady turistických tras. Severovýchodním směrem z města dojdeme ke zřícenině hradu Kyšperk, vydáme - li se severozápadním směrem z města po naučné hornické stezce, můžeme dojít až k hraničnímu přechodu Cínovec. Na tuto stezku se můžeme připojit na vrcholku Komáří Vížky po vyjetí lanovkou.

Město Krupka leží 340 m nad mořem.

My jsme zamířily k místnímu hradu Rosenberg, kterému se také říká Růžový hrádek po našem. Tento název byl dán hradu v 19. století podle množství růží, které zde kvetly. Hrad se nachází přímo nad Husitskou ulicí v Krupce.

Hrad i město vděčí za svůj vznik těžbě cínových rud v okolních Krušných horách. Doba vzniku není přesně známa. Hrad byl vybudován pravděpodobně počátkem 14. století. Král Lucemburský hrad Krupku daroval míšeňskému šlechtici Těmovi z Koldic. Ten byl významnou postavou u dvora Jana Lucemburského a doprovázel krále i při jeho významných cestách Evropou. Koldicové vládli na hradě s malou přestávkou v letech 1487 - 1494 až do r. 1504.

Pro dluhy a zvláště marnotratnost posledního držitele, Koldicové o hrad přišli. Z dalších držitelů lze uvést nejvyššího kancléře Albrechta z Kolovrat, který na hradě r. 1510 zemřel a byl pohřben v dnešním bohosudovském kostele, který založil. Dále byl také majitelem Bernard z Valdštejna.(zemřel r. 1517)

Majitelé hradu se střídali, až do r. 1710, kdy koupil krupské panství, hrad a město za 30.000 rýnských zlatých od Štemberků hrabě Karel Clary Aldringen, jehož rod je držel až do r. 1918.

Hrad se postupně rozpadal, v r. 1807 se zřítily část paláce.

J. W. Goethe, který teplické lázně navštívil, uváděl, že se zřítily část paláce proto, že sloužila dlouhý čas jako zdroj kamene na stavbu domů. Na paměť návštěvy J. W. Goetha zde byl postaven pomník.

Po r. 1825 zpřístupnila šlechta hrad měšťanům. Z hradu Krupky jsou dodnes zachovány obě hradní brány se zdmi do výše parapetu, části bašt a silná jižní štítová zeď, část jižní okrouhlé věže, zbytky budovy při západní zdi a sklepení pod troskami horního hradu. Bývalá úřední budova byla přeměněna na hostinec a pro jeho hosty byla také upravena terasa jižně od hostince. Z hradu je krásný pohled na celou Husitskou ulici v Krupce směrem ke Komáří Vížce, dále pak na Středohoří, napravo na nízký podlouhlý kopec hradu Doubravka, vlevo dominuje Milešovka, vedle ní vrch Kletečná a další kopečky...

Co ještě zbývá dodat. Hrad je přístupný po celý rok, ze silnice nad kterou se vypíná. Jinak s průvodcem v určené dny a hodiny. A můžete zde také zpečetit svůj život s vyvolenou družkou nebo druhem.

Hrad má také dost pověstí, vždyť také tím se stává zajímavějším a o dvou se zmíním.

Jedna pověst se týká Dony Sabiny. Dona Sabina byla dcerou rytíře Koldice, pána hradu Krupky. O její ruku se ucházel rytíř z vedlejšího hradu Kyšperka (Supí hory), ale protože rytíř byl chudý a nebyl vznešeného rodu, byl mu přístup do hradu zakázán. Milenci se scházeli i přes zákaz dále na vrchu, který čněl naproti hradu. Pohled dolů byl závratný, jak do propasti. Aby překazil tajné schůzky, svěřil otec péči o dceru zbožné jeptišce. Jeptiška ale marně na svoji svěřenku naléhala, aby vyhostila ze svého srdce tajnou lásku. Obávajíc se otcova hněvu, kdyby ji spatřil vycházet samotnou z hradu, vypůjčila si od jeptišky řeholní roucho, a tak se jí podařilo setkat s věrným milencem. Jenže otec se to dozvěděl a přikázal dceru i jeptišku uvěznit a ženichovi přichystal zrádnou léčku. Jeden z Koldicových přátel, který měl zájem o Sabinu, si oblékl řeholní roucho a na místě schůzky čekal na rytíře ze Supí hory. Když rytíř ze Supí hory dorazil poblíž místa, kde na něj měla čekat Sabina, vrhli se na něj ostatní zbrojnoši s rytířem Koldicem. Ten jejich útok odrazil, ale když viděl, že není úniku, skočil na koně a plným tryskem se rozjel na temeno skály a skočil z ní dolů. Kůň i s jezdcem skok do rokle nepřežili. Od té doby se skále říká na památku Mrtvý nebo Umrličí kámen. Naproti této skále přes silnici je restaurace Vilémova výšina

Dcera rytíře Koldice Dona Sabina se neprovdala za zrádného rytíře, který byl příčinou milencovy smrti, ale vstoupila do řehole a stala se jeptiškou. Zemřela mladá, podlehnuvši žalu. Pokaždé, když uplyne od její smrti 100 let, ožije, bloudí hradními rozvalinami, pláče a naříká a hledá svého milence.

Pověstí je více, bylo by to na dlouhé vyprávění, ale zmíním se ještě o jedné.

Ta zase vypráví, že se ve zříceninách hradu má zjevovat bývalá zámecká paní se psím spřežením. Objíždí své bývalé tři hrady, Krupku, Doubravku a Kyšperk a se svými sloužícími přebírá a počítá ukryté poklady.

Nedaleko hradu, naproti koupališti jsou také zbytky středověké vodní tvrze Starý dvůr, o níž jsem se v jednom článku zmiňovala.

A ještě se zmíním o hřbitovním kostelíku sv. Anny.

V kostelíku sv. Anny probíhají výstavy a církevní akce. Kostel byl původně evangelický, tehdy vzniklo nejstarší zpodobnění Martina Luthera v českých zemích, jehož freska je na zdi v kapli. Počátkem devadesátých let byl kostel volně přístupný a tím přišel o většinu vnitřního vybavení. Dnes je zabezpečen a příležitostně zpřístupněn o víkendech. Na hřbitově jsou pochovány oběti moru, oběti obou světových válek a význační občané města.

Myslím, že jsem ani zdaleka nepopsala vše, co ještě lze v Krupce navštívit. Je to malé městečko, ale je tu spousta zajímavých věcí a jeden den na to určitě nestačí, pakliže byste si chtěli vše pořádně prohlédnout.

MOLDAVA – SRDCE KRUŠNÝCH HOR

Tentokrát jsem nechtěla navštívit žádnou zříceninu, ani hrad, žádný zámek, žádnou tvrz ani rozhlednu, nebo jinou památku, ale podívat se do krásné přírody – srdce Krušných hor – Moldavy.

Vyšli jsme si na podzim, kdy se příroda začala ukládat pomalu k zimnímu spánku. Já osobně mám radši jaro, kdy se rozvlňuje paleta barev všech možných odstínů zeleně, země začíná vonět klíčením různých travin, sasanek, podléšek a jiných kytíček, jež se derou po zimě ze studené země ke slunci. Větve stromů jsou obtěžkány pupeny rašících listů, zkrátka všechno začíná pučet, rašit a bujet a vůně z toho všeho je nepojmenovatelná. Voní to zkrátka jarem! A podzim? Podzim, to je pro mě umírání všeho. Jen ta barvitost listů je kouzelná, tu vidíš oranžový, žlutý, červený nebo žíhaný lístek na stromech a jak se pomalu snáší k zemi ze stromu a tam skončí svoji roční životní pouť. Strom, nebo keř se ukládá k zimnímu spánku, aby na jaře znovu ožil ve vší síle a dával radost všem.

Tak proto mám radši jaro!

A na té Moldavě, tam je krásy, kam až oko dohlédne! Můžete se toulat širými pláněmi, vidíte v dáli kopce a kopečky, porostlé listnatými a jehličnatými lesy, zkrátka kdo miluje přírodu, tady ji má jako na dlani a co srdce ráčí...

Obec Moldava se nachází na hřebeni Krušných hor severozápadně 25 km od města Teplice v nadmořské výšce 785 m.

Takže jsme autobusem dojeli až do Moldavy a odtud jsme se vydali krajinou, po turistické trase směrem k významnému lyžařskému centru Bouřňák. Co mě udivilo hned napoprvé, Vietnamci... Byli tu rozloženi svými stánky a výběrem zboží, které ani normálně v centru města není vidět. Holt obchod je obchod! (Později tržiště vyhořelo).

A tak jsme nabrali směr, zastavili jsme se u nádraží, které je rozlehlé a upravené, ale skoro opuštěné. Vláček projede jen sem tam. Ale opodál byla nádherná chatička poblíž kolejí i s dřevěným záchůdkem. Nelenila jsem a vyfotila si ji. Vskutku super kousek!

Pokračovali jsme dál, až jsme došli k orientační mapě, kterou jsme si prostudovali, abychom věděli, jak jít dál. Šli jsme hezkou lesní cestou, kde na mě vykoukly muchomůrky a opodál lesní jezírko, které jsem si nemeškala vyfotit. Zrcadlily se v něm stromy, rákosí, ale i řasy prokukovaly pod vodou.

Přešli jsme pláněmi, kde byl okouzlující výhled do krajiny a taky na horskou boudu Vitišku, kde je možno posedět a dát si něco k snědku. Už jsme tam byli, dali si polívku a pívko po túře, ale tentokrát jsme si to zamířili k vrchu Bouřňák. Já měla v hlavě i to, že musím sehnat dceři na Bouřňáku turistickou známku, které ona sbírá. Protože tam byla a buď na známku zapomněla, nebo ji neměli, tak mě prosila, abych se po turistické známce poptala. Ještě mě upozorňovala, abych nevzala nějakou zaprášenou, ať vezmu hezkou. Zřejmě si myslela, že tam někde leží a nikdo je nekupuje. Když jsem se po turistické známce ptala, tak mě servírka, která tam obsluhovala nejen hosty, ale i bar, řekla, že posledně přijel autobus a že se po nich jen zaprášilo! A moje dcera se bála, aby nebyly zaprášené, tak jsem se musela v duchu usmát, když jsem si na ni vzpomněla. Servírka mně dala typ, že je koupím i v Mikulově. A tam jsme se také později vydali...

Na Bouřňáku jsme si odpočinuli, posváčili a vydali se na další cestu směrem k Hrobu. Tedy ne do hrobu, to ne, tam se nám ještě zdaleka nechce!

Ale do obce Hrob, odkud jsme se vrátili zase domů do Teplic.

Trošku se zmíním o jeho historii...

Obec Hrob má asi 2. tisíce obyvatel. Nejstarší záznam o obci je z r. 1282, kdy abatyše benediktinského kláštera v Teplicích prodává obec Hrob a Verneřice opatu cisterciáckého kláštera v Oseku. Původ svého názvu má pravděpodobně v příkopu, nebo jámě, kterou horníci začali pronikat k těžené stříbrné nebo jiné rudě. V r. 1594 byla obec Hrob povýšena na královské město. To jen tak okrajem.

My jsme tedy od Bouřňáku vyrazili směrem k lyžařskému vleku, který tudy vede a o kterém nás nenechal na pochybách dřevěný srub, označený nápisem Pokladna. Taky směrový vyřezávaný vousatý ukazatel v lidské podobě nám potvrdil, že jsme se vydali správnou cestou. Skutečně hezká práce, jen se divím, že ho ještě v dnešní době nikdo nepoškodil, nebo neukradl a nezdobí mu jeho domácí království. A tak jsme šli holou plání pod vlekem dolů, před sebou jsme měli mlhavé vrstvení kopců a pod nohama místy plno vřesu. Zabočili jsme do lesa, kde nám na pokraji otevřely svoji náruč letité buky a také nabídly svoji žeň! Světe div se, já našla i houby! A jedlé! A to prosím při cestě! A neudělaly na mě kuk! A to už je co říct! Plna radosti, že jsem měla

takové štěstí, jsem se chvilku oddávala tomu, zda nemám vejít do hloubi lesa a nezačít se rozhlížet po dalších. Ale pak jsem to rázně vzdala a nepokoušela osud, asi by to bylo zbytečné.

Ale to už jsme se taky ocitli v Hrobu, přešli pomalu tunelem a rozevřela se před námi ulice s krásnými vilkami, ale taky pořádným "sešupem" dolů. Opodál na nás vyhlédla věž evangelického kostela.

Musím dodat, že podle mě, by kostel měl být v každém městě, nejen že má význam pro věřící obyvatele, to je jedna věc, ale také dodává městu svůj určitý a osobitý ráz a půvab. A když chcete udělat hezkou fotku města někde z dálky a dominantou je věž kostela, ta fotka už jinak vypadá a je daleko hezčí. A to se ani nezmiňuji o dílech umělců, kteří nitro kostela zkrášlovali svými imponantními díly.

Nu a tím jsem se dopracovala k závěru mého povídání o našem výletě na Moldavu. Není to o památkách, ale je to naopak o krásné, řekla bych nádherné přírodě všude okolo, kam jen oko dohlédne.

ZAMLŽENÁ OBEC MIKULOV V KRUŠNÝCH HORÁCH

Zmiňovala jsem se, že napíši o obci Mikulově, kam jsme jely s kamarádkou shánět turistické známky pro dceru, která je sbírá.

Poznávat nová místa, která ještě neznám, je pro mě takovým tajemstvím. Ale že to bude doslova a do písmene v malinkaté obci Mikulov, toho jsem se vsutku nenadála. Přijely jsme do Mikulova autobusem a již po cestě, jak jsme se blížily k místu, se začalo šerit a tmět víc a víc a nakonec jsme vystoupily do tak husté a tmavé mlhy, že by se dala doslova krájet. Tak a co teď? Rozhlédly jsme se okolo, nikde ani človíčka, docela to bylo strašidelné...

Prošly jsme Mikulovem křížem krážem, ne tedy doslova, protože v tomhle marastu, kde mlha zalézala až skoro pod košili, se nedalo nikde chodit. A viditelnost veškerá žádná. Takže jsme se rozhlížely a ejhle, jedna paní se přece jen vynořila z mlhy. A tak jsem honem nemeškala s dotazem, kde se tu prodávají turistické známky. Byla jsem nasměrována k malému domku. Byla to taková dřevěná bouda, nebo zděná? Tedy víte, že už nevím? Mlha tomu dala jiné obrysy, anebo mozkové buňky ochably a nemohou si vzpomenout. Jenže bylo ještě zavřeno, ale nějaký šramot, který se linul zpoza dveří, mě nenechal v klidu. A tak jsem nahlížela dovnitř oknem, což se neminulo účinkem. Dveře se otevřely a ejhle, na obzoru človíček... A hned, aby nám nepřibouchl dveře před nosem, jsem se zčerstva zeptala po turistických známkách. Měl je! Hurá! A dokonce i různé, nejen z Mikulova. Takže jsem nakoupila a do doby odjezdu autobusu jsme ještě prošly Mikulovem.

Chtěla jsem se více seznámit s touto obcí, která byla původně hornická ze 14. století a která se nachází v 595 m. n. m. Je vzdálena asi 10 – 15 km od Teplic na svahu jednoho z mnoha údolí Krušných hor. Kdysi se tu v 15. století začalo hledat stříbro a cín, a to se tu opravdu našlo. Tím se přiřadil Mikulov k městu Krupka a Cínovec, kde se též dolovalo. V r. 1597 byla obec povýšena Rudolfem II. na město.

V obci je pozdně barokní kostel sv. Mikuláše, který byl původně evangelický a jako modlitebna sloužil od r. 1551. V r. 1629 byl vysvěcen na katolický. Svoji dnešní podobu získal od r. 1752. V kostelní věži bylo více zvonů, ty ale za války byly odvezeny do Německa a ve věži zůstal už jediný zvon s názvem Karel od Richarda Herolda z r. 1919.

Je tu také spousta rekreačních chat. Jednak je tu centrum zimního sportu, sjezdového lyžování, tím vlastně obec žije. Nedaleko je také vrch Bouřňák, který se vypíná nad Mikulovem, o němž jsem se zmiňovala v minulém článku. Obec je také vyhledávána od jara do podzimu pěšími turisty a vyznavači horských kol. Je tu hodně lesních cest, které jsou propojeny až do Německa. Zkrátka je tady ráj pro milovníky přírody.

V obci je také několik hrázděných staveb. Okolo jedné jsme zrovna šly a později jsem ji viděla v nabídce k prodeji. Že bych zareagovala? Líbila se mě, ale kde vzít peníze a nekrást?

Nad obcí je kulturní technická památka, ke které jsme ale nedošly. Je to železniční viadukt Most – Moldava z 18. století.

Budu muset navštívit Mikulov znovu, ale snad bude lepší počasí a bude lépe vidět, abych tady mohla pobýt a pokoukat krajinou.

Ale co nás zaujalo! A sice to, že jak jsme vystoupily z autobusu, tak se hned u silnice nacházel penzion Mikulka, pak jsme procházkou došly k dalšímu penzionu s názvem Mikuláš, v okénku měli svítící sošku sv. Mikuláše s berlou, kostel je také s názvem sv. Mikuláše a když pominu, že sama obec se jmenuje Mikulov a dokonce i na záhonu z afrikánů, který již odkvétal, ale uvadající květiny dosud dávaly tušit jméno Mikulov, tak jsem si uvědomila, že je tu přemikulováno, nebo přemikulášováno... A to bylo velice zajímavé. Možná, že se ještě v něčem skrývá název Mikuláš, nebo Mikulov, ale to jsem již neobjevila.

A co mě ještě zaujalo?

Hřbitůvek! Jak jsme tak procházely okolo domů, viděla jsem najednou na konci úzké, svažující se krátké uličky krásně tepanou železnou bránu s křížkem na vrcholu. A za ní nic. Mlha a bílo. To bylo také zajímavé. Jako kdyby ta brána dávala tušit, že za ní je už opravdu definitivní konec všeho... Vešly jsme dovnitř, hřbitůvek byl maličký s kaplí, s docela prudkým sklonem a dá-li se o hřbitůvku, jenž je naší poslední štací na konci života říci, že byl kouzelný, tak v tomto případě byl. Byl upravený, s novými pomníčky, místy byly ještě dřevěné, ručně vyřezávané křížky – moc hezké!

A to byl závěr naší jízdy za turistickými známkami do Mikulova. Ne, závěr ještě ne!

Na rozloučenou, jak jsme šly k zastávce, si na nás posvítla kočka u kůlny.

Vypadala jako špion, čekala jsem, že na nás každou chvíli skočí, asi se divila, co je to za cizince a co tu pohledáváme... Oči měla jak lucerny!

A teď je teprve konec.

SKORO JARNÍ VYCHÁZKA ZA ZAJÍMAVOSTMI V PROBOŠTOVĚ U TEPLIC

Sluníčko na mě koukalo z venku do oken a mě to nedalo, abych nepřemýšlela o tom, kam se vydat, když je tak krásný den a ukazuje se, že snad vydrží i do večera. Protože jsem slyšela, že jsou v Proboštově, nedaleko Teplic dva zajímavé malované domy a nejen to, ale i obec zaplněná novou výstavbou domů, tak jsem nemeškala, naházela pár věcí do batohu a šla jen tak nazdařbůh na autobus, kterým jsem se chtěla dovézt jen na okraj Proboštova a pak dál už pokračovat za poznáním obce, kterou jsem vlastně dosud ještě pořádně neznala.

Dojela jsem na kraj obce a vystoupila, rozhlížela se okolo sebe a viděla jsem, že to, co jsem slyšela, je skutečně pravda. Domy byly jak malované, všude krásně čistoučko, obec by klidně mohla soutěžit o nejlepší obec v kraji. Vřele bych doporučovala nejen to, ale také se sem podívat. Došla jsem k náměstí a viděla kapličku, o které jsem věděla, že nese název – kaple sv. Antonína. O jejím vzniku a historii se lze dočíst na informační tabuli, která je připevněna po levé straně dveří kaple. Taktéž i z druhé strany dveří kaple je zase pamětní deska obětím z 1. světové války. Kaplička je opravená, hezká, okolo ní je malý parčík se vzrostlými stromy a s lavičkou, zvoucí k posezení.

Vedle ní, dál směrem k silnici na Přítkov, (část Proboštova) stojí zajímavý obytný poschodový dům a co je zvláštností, že je na něm vyznačena růžovo-červenou barvou jeho původní velikost, tj. jedna strana zdi s namalovanými okny, jak asi kdysi v dávné době vypadal a kde z jednoho okna v patře vyhlíží jeho bývalá majitelka. Jak jsem si ho tak prohlížela a fotila, tak šla okolo mě jedna místní obyvatelka, zastavila se u mě a potvrdila mě, že je to její věrná podoba, tedy té namalované paní. Že v domě bydlela, dům jí patřil, ale nyní tam bydlí cizí lidé. Dokonce mě řekla i její jméno. Je to velká zajímavost a nikdy jsem se s něčím takovým nesetkala. Ano, v cizině mají krásné malované domy a daleko hezčí, zvláště v Tyrolsku, to jsem viděla, ale tady u nás, takhle vyšnořené domy jsem ještě neviděla. Musím přiznat, že to byl vlastně můj prvotní zájem jet do Proboštova si tuto zvláštnost prohlédnout a nejen ji. Byl tu ještě další zajímavý dům, a sice něco podobného, ale k tomu jsem se musela prošlapat ještě o kus dál. Nevěděla jsem přesně, kde se další dům nachází, i když mapou jsem se tak zhruba orientovala, ale přece jen se zastávám toho sloganu, že „líná huba, je holé neštěstí“, a tak jsem se dál informovala další paní, kterou jsem viděla vcházet do domu, okolo kterého jsem šla. A tak jsem na ni zavolala, aby mně nezavřela dveře před nosem a ta mě velice ochotně

navigovala, jak a kudy se mám vydat, ale upozorňovala mě na to, že dům je už vyšisovaný a není takový, jako vypadal, když jej jeho majitel nazdobil.

A tak moje kroky zamířily podle pokynů oné paní, napřed doleva, pak doprava a zas doleva a to už se přede mnou ukazoval dům v plné kráse, ale přece jen už trochu zamžené... Prý to byla kdysi vodárna a její úpravou si ji nějaký muž upravil ke stálému bydlení. Tak jsem to aspoň slyšela. Vskutku zajímavé. Je pravda, že barvy, kterými dům vymaloval, už nebyly tak jasné, povětrnostními vlivy již trochu vyšisovaly a vzaly částečně za své, ale stále byly znát motivy a zdobení všech zdí a dokonce i plotu okolo jeho pozemku. Tak jsem si jej prohlédla ze tří stran, na pozemek jsem lézt nechtěla, i když branka byla otevřena a možná zvala k další prohlídce. Já ale drzoun zas nejsem a v některých případech mě odvaha i chybí, a tak jsem si netroufala. Dům jsem si nafotila a vydala se na zpáteční cestu. Rozhlížela jsem se po okolí, neboť byly odtud krásně vidět Krušné hory, v lesích v kopci se zjevovala částečně Krupka a Komáří Vížka, která ale byla zahalena v oparu. Na tu jsem tak dobře neviděla. Ale co jsem viděla, a sice dost velké mračno, jak se začalo valit, a tak jsem se obávala, aby můj výlet neskončil pořádným lijákem a kam se schovat, neboť deštník jsem si zapomněla vzít. Ale ač se to různě honilo po obloze, žádná průtrž mračen mě nepotkala a já si to nasměrovala k proboštskému rybníku na jeho hráz, kam chodí místní lidé na procházku s pejsky anebo jen tak. Taky si krátí cestu ze zaměstnání z Teplic do Proboštova.

Rybník byl ještě zamrzlý, i když už ne moc, ale ledovou krustu na sobě ještě měl a šlápnout by se na ni už nedalo bez toho, aby se člověk neprobořil. Slunce tam moc neprosvívalo, neboť ze dvou stran byl obklopen lesoparkem, jehož jedna část byla v kopci. Pohledy na rybník a na jeho pozadí a zpětně na Krušné hory mě plně uspokojovaly, a tak jsem často zaměřovala svůj objektiv a hledala krásná místa, která bych si zvětčila. Hledala jsem labutě, ale ty prý byly z druhé strany, kde to zamrzlé nebylo, ale tam jsem již zamířit nechtěla. Musela bych tak ujít kilometr tam a kilometr nazpátek, cožpak o to, ale moje páteř by už protestovala, a tak jsem ji nechtěla zavdat nějaký problém, protože moje jarní, nebo vlastně skoro jarní vycházky teprve začínají a ráda bych v nich pokračovala a zvyšovala svoje možnosti, neboť toho mám ještě hodně a hodně v plánu. Snad mě moje tělesná schránka nezklame a já toho letos ještě hodně navštívím...

Když jsem došla na konec hráze rybníka, tak jsem byla odměněna pohledem na kačera, který v nezamrzlém a nevábném prostředí asi lovil něco k snědku. Bylo tam naházeno plno odpadků, což kazilo hezký vzhled na rybník, byť ty odpadky byly jen na jeho okraji. Upoutala jsem asi jeho pozornost, protože povyskočil na větev, která vyčnívala z vody, postavil se na ni a se zájmem si mě prohlížel. Asi čekal, zda mu něco hodím, ale bohužel, nic jsem sebou k jídlu neměla, a tak jsem zalitovala, že jsem si na to nevzpomněla. S kačerem jsem se rozloučila a stoupala pomalu do mírného kopce v lesoparku, bylo tam trochu bláta, a tak jsem dávala pozor, abych neuklouzla a nenatáhla se, jak dlouhá, tak široká. To by nebylo vůbec příjemné, ale nic se nestalo. Bylo tam pár lidí na procházce s miminy v kočárku, trochu i šero, jak bylo sluníčko schováno za

mraky, a tak jsem se zájmem hleděla do korun stromů a prohlížela si je. Některé svými různými tvary působily strašidelně a při troše fantazie dávaly zajímavý tvar nějaké pohádkové příšeře.

A tak jsem pomalu dospěla k závěru mého povídání o mé skoro jarní procházce, protože jaro ještě zdaleka není a kdoví, jestli nás ještě nenavštíví zima a s ní poletující sníh, nebo i závěje, ale snad už ne. Vyšla jsem z lesa, dostala se na ulici k vlakové zastávce, ale já pokračovala dál na autobusovou. Za chvíli přijel bus a já jsem si spokojeně sedla s krásným pocitem v dušičce, že jsem si užila nádherný den a jela spokojeně domů. Bylo to úžasné a já byla nadmíru spokojena!

KOSTEL SV. VALENTINA V NOVOSEDLICÍCH – JEDINÝ TOHO JMÉNA NA LITOMĚŘICKU

Svátek sv. Valentýna je svátek zamilovaných, a tak jsem si umínila po dlouhé a únavné době, kdy jsem nemohla nikam na výlet, podívat se na valentinský kostel do Novosedlic, které jsou vzdáleny jen kousek od Teplic. Sluníčko vystrčilo zpoza černých mraků svoje paprsky a dávalo naději, že nebude pršet a že se den vydaří. A tak jsem si usmyslela navštívit kostel, tedy jen se k němu podívat a který je zasvěcen sv. Valentýnu, patronu zamilovaných. Tento kostel tohoto jména je jediný na Litoměřicku v Novosedlicích, kousek od Teplic.

Sv. Valentýn totiž přál milencům a tajně je oddával proti zákazu císaře Claudia II. v Římě, který sňatky zakazoval, protože muži pak neradi vykonávali svoji vojenskou službu, když se oženili. Pravděpodobné úmrtí sv. Valentýna bylo 14. února, kdy byl zatčen a popraven. Takže tento den je oficiálně svátek sv. Valentýna a mladí lidé se mohou obdarovávat dárečky z lásky, ať malými, či velkými, květinami, či sladkostmi, zkrátka tím, čím udělá radost svému protějšku. Tento svátek se ale u nás dlouho neslaví, pochází původně z anglosaských zemí. Jeho tradice byla obnovena v USA počátkem 20. století a postupně zasáhl i do naší země a našel si mnoho příznivců.

Ale ke kostelu sv. Valentýna v Novosedlicích...

Původní kostel sv. Valentýna vznikl v r. 1384. Tedy před 500 lety se o něm již psalo. Kostel stojí stále na stejném místě, ale během té doby v různých podobách. Několikrát i vyhořel a v r. 1808 dokonce i s farou, kdy se rozlily i zvony a shořela věž. Původní kostel postupem doby ale zanikl a pozdější vznikl v r. 1710 – 1711. Ze začátku to byla stavba gotická, ale později byl kostel zbarokizován K. Laglerem. Současný kostel pochází z r. 1909 a je postaven v novogotickém slohu. Poslední oprava kostela byla provedena r. 1997 – 1999. V celém kostele jsou vyměněna nová vitrážová okna. Nad průčelím se nachází socha Krista v nadživotní velikosti. Před kostelem na jižní straně stojí samostatná zvonice s cibulovitou doškovou střechou, která byla postavena v r. 1735, kdy se kostel přestavoval. Kostel se nachází u průjezdní silnice a zajímavostí je, že v r. 1968 jeho samostatná zvonice, stojící blíže k silnici, přežila srážku s ruským okupačním tankem. V jejích útrokách se nachází zvon z r. 1929, který odlil Richard Herold. Dříve tu byly ještě další dva zvony, ale zřejmě zmizely v dobách válek. Na severní straně kostela je v nice socha sv.

Valentýna. U kostelní zdi se nachází pod sochou sv. Valentýna náhrobní kámen mlynáře Antona Wenzla, kdysi důležitého občana zdejší obce.

Přes silnici naproti kostelu stojí fara, před níž je socha Madony s dítětem. Okolo kostela je parčík s ohrazenou zdí. Kdysi se tu nacházel i hřbitov, ale bylo tu málo místa, tak byl přestěhován asi o 300 m dál od původního. Jak jsem tak chodila okolo celého kostela, musela jsem si dávat velice pozor, abych nešlápla do psích exkrementů, neboť jich tu bylo požehnaně a to od dost velkých psů. Je vidět, že občanům půda okolo kostela není vůbec svatá, i když mše se tu pravidelně konají.

Původní název obce byl Bohosudov, ale nějakým nedopatřením, nebo omylem název Novosedlice zavedl František Palacký okolo poloviny 19. století a už tak zůstal.

Obec je vzdálená asi 8 km od německých hranic a je propojena městskou dopravou s Teplicemi.

OBEC LAHOŠŤ

Do Lahoště mě přitahovala zajímavá věž, která mě fascinovala, jak jsem jela vždy do Duchcova a mýjela jsem ji při silnici, od níž byla jen kousek vzdálená a slibovala si, že tam jednou vystoupím a podniknu výzkumnou výpravu. A tak jsem nelenila a využila krásného dne, nasedla na autobus a vydala se na cestu.

První písemná známka o obci Lahošť u Duchcova je ze 14. - 15. století, kdy obec náležela ke hradu Rýzmburk v Oseku. Později obec náležela v období 15. - 19. století k panství Duchcov.

Tato obec má jednu zvláštnost. A sice obří pramen, který vyvěral na povrch země, jenž byl tak silný, že poháněl vodní mlýn. Pramen byl termální a měl 25 – 38°C a jeho složení bylo podobné jako teplické lázeňské prameny. Dnes už tento pramen nemá takovou teplotu a je v hloubce 35 metrů pod zemí.

Asi 30metrů od tohoto pramene stojí kamenná věž o rozměrech cca 8 x 8m, vysoká 15 m a kdysi ji používala rodina hrabat Valdštejnů, jako vodojem a potrubí se odtud táhlo do Duchcova až k zámku.

V r. 1879 nastala katastrofa a pramen se provalil do dolu Dollinger a zahynulo v něm 21 horníků. Od této katastrofy hladina vody poklesla. Pramen odtéká směrem na Teplice a mocný hukot nasvědčuje tomu, že je dosud mohutný. Možná, že příští pokolení pramenu využije a postaví zde lázně, i když jsme svědky toho, že některé lázně se zase likvidují...

Je tu ještě další zvláštnost. A sice ta, že v r. 1882 našli dělníci při hloubení v hloubce 6 – 9 m bronzový poklad. Byl to bronzový kotel, v němž byly uloženy náramky, náhrdelníky, prsteny a různé jiné předměty v počtu asi 1.600ks. Tento nález je roztroušen po muzeích v Čechách, ale i v zahraničí. A to ve Vídni, Norimberku, Berlíně, Drážďanech, Mohuči a Londýně. Archeologové se přiklánějí k tomu, že poklad je z 3. a 2. století před naším letopočtem. Část pokladu je uložena i v muzeu v Duchcově, což mohu dosvědčit, neboť jsem v tomto muzeu byla a vystavený poklad zhlédla. Je veden jako duchcovský poklad.

Dále jsem pokračovala po silnici k obci Jeníkov, abych si prohlédla i tuto obec, o které Vám napíši v dalším článku.

OBEC JENÍKOV NA TEPLICKU

A tak, když jsem si prohlédla věž v Lahošti, ke které jsem se konečně vypravila, pokračovala jsem dál po silnici k obci Jeníkov, kterou jsem mínila prozkoumat.

Byl nádherný den, stvořený na výlet, a tak jsem toho využila, abych poznala zase něco nového v kraji, kam jsem se nastěhovala.

Šla jsem okolo rybníka, kde se zobrazovaly ve vodě scenérie různou zelení obrostlé břehy a zpovzdálí mě zdravily vrcholky Krušných hor. Vskutku úžasný pohled! Po silnici jsem se pomalu blížila k obci Jeníkov a zdáli mě zdravila již věž kostela sv. Petra a Pavla, který je dominantou obce a stojí na návrší. Došla jsem k němu okolo fary a kaple sv. Anny, která se opravovala a stojí naproti faře. Kapli má údajně zdobit několik ručně vyšívaných obrazů, ale bohužel dovnitř pro opravu jsem se dostat nemohla.

Kostel sv. Petra a Pavla byl postaven v r. 1756 – 1763. Byl postaven na místě starší stavby z r. 1551, která ale vyhořela. V kostele jsou tři zvony na dřevěné konstrukci. Velký zvon je od J. Konváře z r. 1496, střední zvon vyrobil Richard Herold v r. 1925 a u posledního zvonu není autor znám. Kostel je jednoduší s půlkruhovým uzavřeným presbytářem. Západní průčelí je tříosé, po stranách je prohnuto. Členěno je pilastry a ukončeno štítem se sochami sv. Petra a Pavla z r. 1898. Na jižní straně kostela je čtvercová sakristie.

Hlavní oltář je ciboriový se sochami světců a jsou zde i dva protějškové oltáře. Zajímavá je iluzivní oltářní architektura se dvěma světci, která je namalována na východní stěně. Její součástí je i závěsný obraz Nanebevstoupení Páně od J. Q. Jahna z r. 1760. V presbytáři je umístěn velmi zachovalý obraz sv. Václava z poloviny 18. století. Stěny jsou vyzdobeny čtyřmi obrazy evangelistů z let 1720 – 30.

Před kostelem je socha sv. Salvátora z poloviny 18. století.

Jeníkovský kostel byl kdysi významným mariánským poutním místem, přispívající k produhovnění zdejší krajiny. V dobových spisech se nazýval Mariánským rájem, ale vývoj 20. století jej poznamenal. Ale už jsem se dočetla a také i slyšela, že se k němu znovu začínají pořádat poutě a to dokonce až 100km z Prahy.

Ve středověku Jeníkov náležel poddanství hradu Riesenburg, nyní Rýzmburk v Oseku. První písemná zpráva o obci je z r. 1352.

V r. 1867, kdy byla do osady Oldřichov, která náležela pod obec Jeníkov, zavedena železnice, se začalo těžit v okolí hnědé uhlí, a tím se stala obec průmyslovou. Hnědé uhlí se začalo těžit jak v hlubinném, tak povrchovém dolu Barbora, který byl po vytěžení zatopen pramenitou vodou, a tak vznikla nádrž hluboká až 60m. Pro vynikající kvalitu vody je nádrž využívána jako sportovní výcvik potápěčů, k jízdám na plachtenicích a windsurfingu. Název Barbora jí zůstal po lomu. Také koupání využívá tisíce návštěvníků z celého regionu Teplicka a širokého okolí.

Tak jsem prošla skoro celou obec Jeníkova, navštívila i hřbitov, obdivovala díla starých kameníků, což se už dnes málo vidí, výjimečně jen na starých hřbitovech. Ještě jsem si vyfotila dům s nádhernými reliéfy, který dával tušit, že zde muselo být v dřívějším století sídlo kdysi významného občana. Komu ale toto sídlo patřilo, jsem nezjistila. Kdysi tam bývalo i JZD, jak mě řekl jeden místní občan. To bývalo i na zámcích, když zůstaly prázdné.

A tak můj výlet skončil. I když jsem se vyloženě nevypravila za žádnou extra památkou, třeba jako je hrad, nebo zámek, i tak jsem si pro ten den odnesla mnoho pěkných zážitků a hlavně poznala zas další obec v okolí Teplic.

DUCHOV, CASANOVSKÉ SLAVNOSTI A JINÉ ZAJÍMAVOSTI

Město Duchcov, které je vzdáleno 6 km od Teplic se vyznačuje známými Casanovskými slavnostmi. A kdo by neznal Casanovu, velkého milovníka žen? A protože strávil posledních 13 let svého života na duchcovském zámku, pořádá toto město každý rok na jeho počest a v době jeho úmrtí Casanovské slavnosti. Věřte mně, je to velká sláva!

Kdo že to byl vlastně Casanova?

Giacomo Girolamo Casanova se narodil 2. 4. 1725 v Benátkách a zemřel 4. 6. 1798 v Duchcově na zámku. Byl to italský kněz, špion, intrikán, diplomat a neúnavný cestovatel, čímž byl pro některé právě velký dobrodruh a také se říká, že to byl největší spisovatel 18. století. Ale jak jsem již předeslala a na co se nejvíce vzpomíná, že to byl v první řadě velký milovník a svůdce žen! Jméno Casanova již samo vyřčené, mluví za všechno. Jeho pověst s ním jde po staletí. Pověsti svůdce se hlavně těší podle svého literárního autobiografického díla „Dějiny mého života“. Casanova měl pohnutý život, plný dobrodružství, také úpěním v nesčetných žalářích, dále cestováním po celém světě, souboji a útoky a hlavně okořeněný mnoha flirty se ženami.

Před závěrem svého života přijal místo knihovníka hraběte Valdštejna na duchcovském zámku. Tam trávil poslední a smutné roky svého života, neboť role služebníka se mu nezamlouvala, dokonce ho i ponižovala a ještě k tomu byl považován za přežitek zmizelé epochy. Jeho jedinou radostí bylo sepsání autobiografie. Byl tím doslova posedlý, jako kdyby tušil již blízký konec. Pochován byl na bývalém hřbitově u kaple sv. Barbory. Hřbitov je již zrušen, na jeho místě je park, kaple zůstala a na kapli u vchodových dveří je náhrobní deska Casanovy.

Naproti přes silnici je rozsáhlý rybník zvaný též Barbora. Sv. Barbora byla mimo jiné patronkou havířů, proto tolik pojmenování po ní, neboť se zde kdysi těžilo uhlí. A jenom zmínkou... v úpatí rybníka se nachází socha německy píšícího nejoslavovanějšího lyrického básníka a potulného pěvce Walthera von der Vogelweide (1170 – 1230), jenž byl jednou z největších postav německého minnesangu. (Německá tradice lyrických básní a písní) Bývá sice tradičně považován za Němce, narozeného v Tyrolích, ale podle Dr. H. Hallwicha se měl narodit v okolí Duchcova, neboť se toto jméno několikrát vyskytuje v městské knize, ohledně majetkových převodů dvou dvorců. Všechno jsou ale jen hypotézy, přesné to není. Jeho další socha se nachází ještě v Bolzanu v Itálii.

K rybníku Barbora se váže také pověst. Ta vznikla tak, že někdo údajně viděl v rybníce podivného tvora. Hovořilo se o krokodýlovi, tuleňovi a také o hrochovi. To se stalo v r. 1899. V březnu se shromáždilo několik stovek lidí a pozorovali podivného tvora v rákosí, odkud se ozývaly zvuky jako bučení krávy. Následující den, kdy se ozbrojení lovci shromáždili u rybníka, zjistili, že domnělým krokodýlem a teď přijde to překvapení, je bukač velký, brodivý pták, který si staví velká hnízda z rákosí a trávy. Bukač také vydává hluboký zvuk, připomínající bučení a to zvláště za jarních nocí, kdy nastává období rozmnožování. Lidská fantazie skutečně nezná mezí, a tak způsobila zvěst o krokodýlovi rozruch po celém městě. Byla vydaná i pohlednice zachycující hon na krokodýla. Cesta okolo části rybníku byla pojmenována „Krokodýlí stezka“, ale to bylo později zrušeno. Ale i nadále mezi místním lidem byl tento název v tehdejší době používán. To jen tak okrajem, abych Vám moje vyprávění trochu okořenila.

Ale k velkému a neodolatelnému svůdci žen Casanova...

Zkrátka Casanova měl ohromné kouzlo a to nejenom u žen. Jak jsem se již výše zmínila, město na jeho počest pořádá každoročně Casanovské slavnosti. Je zde zřízena také „Turisticko – cyklisticko“ pěší naučná stezka, která nese jméno nejproslulejší historické osobnosti svázané s městem. Ta vás provede nejen zámeckou zahradou a místy, která viděl italský svůdník a literát, ale uvidíte zde i rodné domy pozoruhodných osobností Duchcova. Např. rodný dům dobrodruha Antona Martina, který zahynul v začátku 19. století v Africe, dále hudebního skladatele F. X. Partsche, nebo malíře Josefa Vogela, atd. Naučná stezka vás také upozorní na nejvýznamnější sakrální stavby ve městě. Seznámíte se i s výtvy barokního sochařství, nebo díly novodobých sochařů. Také se dozvíte něco o zapomenutých duchcovských uličkách a i o pověstech rybníka Barbory, o kterých jsem se již zmiňovala.

A ke slavnostem...

Samotného Casanovu i kněžnu, při Casanovských slavnostech, která mu dělá doprovod, ztvárňují herci ústeckého divadla a zahajují tím 3 denní velkou show. Casanova s kněžnou přijedou na duchcovské staré nádraží, tam je čeká kočár, jenž je odveze na zámek. Za doprovodu hudby a mažoretok pak vchází do prostoru zámecké zahrady k podiu, kde zahajuje Casanovské slavnosti, které začínají vždy, jak jsem již podotkla okolo data jeho úmrtí.

Když se vydaří počasí, tak je to ohromná sláva! Program je bohatý, je tu spousta atrakcí, v zámeckém rozlehlém parku lze strávit celý den. Střídají se tu známí zpěváci a také tu vystupují dětské soubory. Ale nemusíte být závislí jen na programu, park je velice rozlehlý, jsou tu rybníky, kde se na jednom z nich dá plout na lodičkách, jídla a pití je dostatek, jsou tu stánky s různými

nabídkami rukodělných řemesel, kolotoče, houpačky pro děti, zkrátka v celém areále lze prožít den dle libosti. Navíc je okolo nádherné panorama Krušných hor!

My jsme na této slavnosti byli vloni, kdy tam hnízdili na polosuchém stromě čápi a měli mladé, a tak jsme je pozorovali. Letos jsem si to znovu zopakovala, protože jsem nestihla vyfotit vloni Casanovu, přijeli jsme pozdě. Tentokrát jsem si ho sice vyfotila, ale už ne v kočáře, ale při vcházení do zámeckého parku s kněžnou.

Po Casanovu je pojmenována kavárna na náměstí a penzion naproti kapli, kde je Casanova pochován.

A ještě dodám něco k Duchcovu a jeho zámku.

Město Duchcov má okolo 9 tisíc obyvatel. Leží v úpatí Krušných hor 8 km západně od Teplic. Krušné hory zde dosahují 850 m. nadmořské výšky. Jeví se jako mohutná hradba přímo z roviny. Na protilehlé straně, která je vzdálenější, je na obzoru vidět homole vyhaslých sopek Českého středohoří. Město má také bohatou hornickou tradici. Přímo na hranici města se těží povrchově hnědé uhlí. Město uniklo jen ztěžka zkáze, když zásoby uhlí měly být pod ním vytěženy. Nyní je celý střed města vyhlášený za památkovou zónu.

A něco k zámku...

Zámek byl vystavěn v letech 1675 - 1685 Janem Bedřichem z Valdštejna na místě lobkovického sídla. V r. 1707 byl zámek rozšířen o dvě boční křídla v barokním slohu a v letech 1812 - 1818 byl klasicistně upraven. Výrazný zásah do areálu zámku byla likvidace barokního špitálu z důvodu povrchové těžby uhlí, jež se nakonec neuskutečnila. Je to veliká škoda, že se zlikvidovala tak vzácná budova. Okolo zámku je rozsáhlý přírodní park a také barokní zahrada, která patřila k nejpozoruhodnějším svého druhu. Podle projektu J.B. Matheye vzniklo zámecké nádvoří s navazujícím čestným dvorem. Oba prostory jsou odděleny ozdobným plotem, členěnými pilíři se dvěma vázami a čtyřmi sochami z Braunovy dílny. V r. 1731 rozšířením areálu vznikla Knížecí zahrada. V r. 1967 - 68 byla barokně rekonstruována.

V zámku lze vidět Valdštejnskou obrazovou galerii, expozici v biliárovém křídle, dále tam jsou tři místnosti zámeckého personálu a muzeum, které je věnováno osobnosti Giacoma Casanovy.

A ještě k historii města...

Před jeho vznikem tu byl hradní dvorec, který patřil Hrabišicům. Kolem něj vyrostla před koncem 12. století ves Hrabišín. Ta se rozrůstala, až se z ní stalo ve 13. století město Duchcov. Strídali se majitelé... V r. 1527 za vlády Lobkoviců zde vznikl renesanční zámek. Od r. 1641 jej vlastnili Valdštejnové. Tehdy vznikla barokní přestavba zámku. Na výzdobě zámku se podílel Matyáš Braun a V. V. Reiner.

Město Duchcov bylo v r. 1426 zničeno husity. V r. 1436 byl původní duchcovský hrad přestavěn na renesanční zámek. V r. 1634 bylo město vypáleno Švédy a v r. 1709 tu byl opět velký požár, kdy skoro zaniklo celé město, zůstalo jen 10 domů.

V první polovině 19. století se zde rozvíjel průmysl a nastal příliv českého obyvatelstva. V r. 1867 se prudce zvýšila těžba uhlí.

V r. 1945, kdy nastal konec války, byl vypálen zámecký kostel sovětskými vojsky. Za své vzaly oltářní obrazy V. V. Rainera a dřevěné nadživotní plastiky Matyáše Brauna. V současné době je kostel využíván k výstavám výtvarných děl a taktéž o Vánocích na Vánoční mši a divadelní představení.

Jednu zajímavost bych chtěla ještě podotknout. Když v r. 1590 zemřel zdejší pán Jiří Popel z Lobkovitz, zvony z kostela prý zvonily samy od sebe. Jestli je to pravda, anebo pověst, kdoví? Jak jsem slyšela a jak jsem různě vyčetla, tak předávám dál...

Do Duchcova často jezdím, protože to je ode mě, co by kamenem dohodil, jen 6 km od místa bydliště a místní linkou jsem tam jak ve středu města v Teplicích. Město Duchcov mě láká neustále ho navštěvovat. Chtěla bych se také zmínit o domě s pamětní deskou hraběte Radeckého v Husově ulici č. 13. Tam pobýval slavný a významný rakouský vojevůdce a polní maršálek českého původu, český hrabě a geniální strateg, jenž vlastnil ještě spoustu dalších titulů, Jan Josef Václav Radecký. V domě, kde pobýval, je zasazena pamětní deska. Absolvoval 17 polních výprav, získal všechny rakouské řády a jeho ženou byla Františka Kamila ze Štrasolda, se kterou měl 8 dětí. I když se někde píše, že pocházel ze starého šlechtického rodu z tvrze v Radči u Nového Bydžova, tak se zase ve více písemnostech uvádí, že se narodil na zámku Třebnice u Sedlčan. Co je vlastně pravdou, nevím. Je na každém čtenáři, aby zapátral sám při dnešních možnostech internetu. Někdy se stane, že je historie i překroucená... Jeho skutečnou vlastí ale nebyly Čechy, ale rakouské mocnářství.

V r. 1784 vstoupil do rakouského kyrysnického pluku a v r. 1788 – 1789 se zúčastnil tažení proti Turkům. V Itálii bojoval proti Bonapartovi a ještě i v mnoha dalších bitvách. Jeho vzestup byl nejznatelnější v bitvě u Chlumu a u Lipska v r. 1813. V r. 1831 dostal pod své velení rakouské armády v Lombardii a Benátsku. Sídlo jeho štábu bylo Milán. V r. 1836 získal titul polního maršálka za významné povznesení polního výcviku.

Své nejslavnější dny zažil v rozmezí let 1848 – 1849. V severní Itálii probíhala v té době, jako skoro v celé Evropě revoluce, kde povstalci sardinského krále Karla Alberta donutili vojáky opustit Milán. Začalo to tím, že král Karel Albert požádal Rakousko o příměří, to ale trvalo jen 1 rok. V březnu r. 1849 Radecký sardinská vojska opět porazil a to u Novary. Král Karel Albert přijal důsledky porážky a vzdal se trůnu. Od té doby byl Radecký považován za zachránce monarchie a za odměnu se stal vojenským guvernérem lombardsko-benátského království.

To byl ale jen malý výčet z jeho bohatého vojenského života, ve kterém zůstal vzdor vysokému věku. Po čase se ale vzdal voj. služby a to ve věku 91 let. O to se i přičinil císař František Josef I., který místo Radeckého, dosadil svého bratra Maxmiliána.

Radecký také v Miláně zemřel na následky zlomeného krčku a následný zápal plic. Jeho pohřeb trval 5 dní a zúčastnili se ho tisíce obyvatel monarchie. Pohřben byl ve Wetzdorfu v Dolních Rakousích. Svůj obdiv mu vzdali nejen Pruští, ale i ruští důstojníci. Jeho podřízení ho milovali a byl nazýván otcem...

V Praze mu byla postavena bronzová socha Emanuelem Maxem na vysokém podstavci. Přítomni při jejím odhalení byli císař i císařovna, neboť byl jejich velkým oblíbencem. Pomník stál na dnešním Malostranském náměstí. Dříve neslo náměstí název Radeckého náměstí a stál tam až do r. 1918. Nyní je socha uložena v pražském lapidáriu. Další sochu mu postavila Vídeň. Socha stojí od r. 1912 na Ringstrasse.

A tak nelze opomenout, že i město Duchcov má na památku pamětní desku na jednom z domů, kde kdysi Radecký přebýval.

Město Duchcov je malé, ale památek má nemálo...

Duchcov se zkrátka řadí k turisticky atraktivním místům severních Čech, které stojí za to navštívit!

ZA POZNÁNÍM MĚSTA BÍLINY

Další město, které čekalo na mou prohlídku, bylo město Bílina a protože bylo hezky a mě to nedalo, abych seděla doma, mrkla jsem do počítače, jak mě jede vlak a do hodiny jsem byla spakovaná s láhví vody, fotoaparátem, rezervními bateriemi a čekala na příjezd vlaku. Za chvíli hlásil drážní rozhlas jeho příjezd a hlavně abychom nevstupovali do kolejiště..., kdo by to taky dělal, aby riskoval se svým životem, no ne?

Nastoupila jsem do vlaku, vlak se rozjel a já vyhlížela oknem do míhající se krajiny okolo mě. Dorazila jsem do Bíliny, nádraží vevnitř nic moc, zvenku sice budova vypadala lepší, byla to moderní stavba, ale také bylo vidět, že se tu něco okolo děje. Kolem nádraží to bylo rozkopené a my jsme jen malým průchozím chodníčkem přešli přes silnici ke kovovému mostu, který se vinul točitě přes řeku k protější další silnici. Už z dálky mě zdravil čedičový vrch Bořeň, kde jsem byla vloni a také mně kynula bílinská radnice a zvala k sobě dál...

Přešla jsem most a šla po levém břehu řeky, která tekla v upraveném korytě městem, pozorujíc rašící zeleň okolo ní, přešla poté most a dostala se tak na její pravou stranu a šla po užší cestičce, kde to bylo romantičtější. Minula jsem košatou vrbu a šla okolo dvou krásných, ale prázdných neobydlených domů. Od maminky asi 3letého klučiny, se kterým tam byla na procházce, jsem se dozvěděla, že jeden z nich byl vrácen v restituci majitelce a to dokonce před 16 ti lety, ale ta nemá peníze na opravu. Za chvíli spadne, když tam bude takhle dál stát a i ten druhý. To byla zas krásná vila. Zkrátka všechno je o penězích... V téhle bych se ráda viděla bydlet, ale v opravené, měla krásný sloh.

No, a tak jsem pokračovala dál, až jsem došla k malému můstku, odkud byl moc hezký pohled na bílinský zámek. Sice trochu v dálce, jak jsem se od města vzdalovala, ale pohled na něj lemovaly po okrajích stromy – krásný obrázek pro objektiv. Přešla jsem můstek a vyhlížela v dáli kostel Zvěstování Panny Marie, ke kterému jsem se chtěla dostat. Přibližovala jsem se ke čtvrti Újezd a kostel jsem pořád ještě neviděla, tedy jeho věžičku, která by mě k němu navedla. Pokračovala jsem dál, až jsem už něco zahlédla... ano, byla to věž kostela, schovaná za paneláky. Tak jsem si to k ní nasměřovala a prošla mezi domy. Šla jsem okolo hospůdky s hezkým názvem „Krásná hospůdka“, kdoví, jak bylo vevnitř, ale na pivo jsem chuť neměla a pak sama do hospůdky nerada chodím. Šla jsem dál a vyloupnul se přede mnou kostel a ne pěkný, ošumělý. Na první pohled už vypadal, že je v dezolátním stavu a uzavřený. Nafotila jsem si jej, a protože mě bylo vedro, sundala jsem si bundu, dala ji do